

گاه شمار روابط اعراب و

اسرائیل*

الف: ۲۰۰۱-۱۹۴۷

مترجم: عباس الوندي

چکیده

کتاب بررسی روابط اعراب و اسرائیل، کار تازه‌ای از کتابهای مرجع بین‌المللی انتشارات اروپاست. مستندسازی موضوعات به زمینه‌ها و حوادثی مربوط است که برای درک روابط اعراب و اسرائیل ضروری است. این کتاب، تاریخچه مبسوطی از سوابق حوادث فاصله سالهای ۱۹۴۷ تا پایان سال ۲۰۰۱، است. همچنین به تشریح جزئیات حوادث سالهای ۱۹۶۷ تا ۲۰۰۱، مسائل مربوط به جنگ شش‌روزه اعراب و اسرائیل تا آخرین وضعیت روابط بین اسرائیل و فلسطین و دولتهای عرب پرداخته است.

گروه تیلور و فرانسیس، مسئولیت تهیه و تدوین کتاب را برعهده داشته‌اند. مطالب در یک جلد و ۴۱۲ صفحه به رشته تحریر درآمده است. فهرست مطالب کتاب شامل

۱- تاریخچه روابط اعراب و اسرائیل از ۱۹۴۷ تا پایان سال ۲۰۰۱

۲- روابط اعراب و اسرائیل از ۱۹۶۷ تا ۲۰۰۱

۳- اسنادی در مورد فلسطین

۴- شخصیت‌های برجسته در روابط اعراب و اسرائیل

۵- کتابشناسی

در این کتاب مجموعه‌ای از نقشه‌های تاریخ منازعه اعراب و اسرائیل و ابتکارات صلح و موضوعات مربوط به اسکان یهودیان به شرح زیر انتشار یافته است:

۱- نقشه اراضی اشغال شده توسط اسرائیل در سالهای ۱۹۴۸ و ۱۹۴۹ و ۱۹۶۷

۲- نقشه معاهده ترک خصمه ۱۸ ژانویه ۱۹۷۴ بین اسرائیل و مصر

۳- نقشه معاهده ترک خصمه ۳۱ مه ۱۹۷۴ بین اسرائیل و مصر

۴- نقشه اراضی تحت پوشش توسط توافقنامه موقت اسرائیل - فلسطینی درباره کرانه باختری و نوار غزه (پیمان اسلو ۲)

این کتاب روابط اعراب و اسرائیل را بدقت توصیف کرده، و برای پژوهشگرانی مفید است که به امور خاورمیانه علاقه‌مند هستند.

*- A survey of Arab- Israeli Relations Europa publications limited 2002, London by: Amember of the taylor and francis Group.

سرزمین فلسطین از سال ۱۹۲۰ تحت قیمومیت بریتانیا اداره می‌شد (جامعه ملل شرایط قیمومیت را در سال ۱۹۲۲ به تصویب رساند. این سازمان زمینه‌ساز سازمان ملل محسوب می‌شود) و شاهد خشونت‌های فرقه‌ای بین گروه‌های عرب و یهودی بود.

آوریل ۱۹۴۶: یک کمیته مشترک تحقیق بریتانیایی - امریکایی پیشنهاد کردند اجازه داده شود حدود صد هزار یهودی آواره اروپا به فلسطین وارد شوند و محدودیت‌های خرید اراضی در این سرزمین تحت قیمومیت برداشته شود و سازمان ملل به عنوان تضمین، دولتی دومی را در آنجا ایجاد کند.

۲ آوریل ۱۹۴۷: بریتانیا قیمومیت فلسطین را به سازمان ملل واگذار کرد.

۱۵ مه ۱۹۴۷: مجمع عمومی سازمان ملل به ایجاد یک کمیته ویژه برای فلسطین (UNSCOP) رای داد که متعاقباً تفکیک فلسطین به دو دولت را پیشنهاد کردند.

۱۸ جولای ۱۹۴۷: نیروهای بریتانیایی، کشتی اکسودوس^(۱) را که حدود ۴۵۰۰ یهودی آواره اروپایی را به مقصد فلسطین حمل می‌کرد، متوقف، و آن را وادار کردند به فرانسه برگردد.

۳۱ اوت ۱۹۴۷: مجمع عمومی سازمان ملل دو طرح را، که پنهان آینده فلسطین مربوط بود، پیشنهاد کرد: طرح اکثریت برای جدایی فلسطین به دو دولت عربی و یهودی همراه با یک اتحادیه اقتصادی و طرح اقلیت برای ایجاد دولتی فدرال.

۲۶ نوامبر ۱۹۴۷: مجمع عمومی سازمان ملل طرح اکثریت را برای فلسطین به تصویب رساند. ۱۳ مه ۱۹۴۸: يك دولت موقت اسرائیلی در تل آویو تشکیل، و دیوید بن گوریون نخست‌وزیر آن شد.

۱۴ مه ۱۹۴۸: قیمومیت بریتانیا برای فلسطین پایان یافت. مقامات یهودی تأسیس دولت اسرائیل را رسماً در فلسطین اعلام کردند و ایالات متحده و اتحاد جماهیر شوروی (سابق) آن را فوراً به رسمیت شناختند.

۱۵ مه ۱۹۴۸: نیروهای ارتش فرا اردنی^(۲) موسوم به لژیون اعراب، شامل مصر، عراق، لبنان و سوریه به اسرائیل حمله کردند.

۲۰ مه ۱۹۴۸: سازمان ملل «كنت فولك برنادوت»^(۳) اهل ویسبورگ را به عنوان میانجی بین دولتهای عربی و اسرائیل منصوب کرد.

۲۸ مه ۱۹۴۸: نیروی دفاعی اسرائیل (IDF)^(۴) تشکیل شد

ژوئن ۱۹۴۸: برنادوت آتش بس کوتاهی را بین دولتهای عربی و اسرائیل برقرار کرد؛ ماه بعد آتش بس موقت دومی منعقد شد.

سپتامبر ۱۹۴۸: يك دولت عربی در غزه تحت قیمومیت و سرپرستی مصر تشکیل شد.

۱۷ سپتامبر ۱۹۴۸: عوامل یهود، برنادوت را به قتل رساندند.

۱۴ اکتبر ۱۹۴۸: نیروهای مسلح مصر و اسرائیل، جنگ را در صحرای نقب^(۵) از سر گرفتند.

۲۲ اکتبر ۱۹۴۸: مصر و اسرائیل توافق کردند که آتش بس موقت شورای امنیت سازمان ملل در صحرای نقب را رعایت کنند. تا آن

زمان ارتش اسرائیل اراضی زیادی را در صحرای نقب و مناطق همجوار آن به تصرف خود درآورده بود.

۲۹ دسامبر ۱۹۴۸: دولت موقت اسرائیل رسماً تقاضای عضویت در سازمان ملل را تقاضا کرد. دسامبر ۱۹۴۸: عبدالله بن حسین الهاشمی، شاه ماوراء اردن (در ژوئن ۱۹۴۹ به نام اردن نامگذاری شد) در اریحا پادشاه تمام فلسطین شد.

۱۹۴۹: هزاران فلسطینی پس از تأسیس دولت اسرائیل و در کل جنگهای بعدی اعراب و اسرائیل به لبنان گریختند و در اردوگاههای آوارگان جنوب آن کشور سکونت داده شدند.

۱۳ ژانویه ۱۹۴۹: مصر و اسرائیل یک توافقنامه آتش بس منعقد کردند.

۲۵ ژانویه ۱۹۴۹: انتخابات قانونی در اسرائیل برگزار شد. نهضت چپ مرکزی «ماپای»^(۶) به عنوان قویترین نیروی کابینه ائتلاف پدیدار شد.

۲۴ فوریه ۱۹۴۹: مصر و اسرائیل توافقنامه آتش بس دیگری را امضا کردند.

۳ آوریل ۱۹۴۹: اسرائیل و اردن یک معاهده آتش بس امضا کردند. سرزمینهای کرانه باختری رود اردن و بیت المقدس شرقی، یکپارچه تحت حاکمیت اردن قرار گرفت.

۲۰ جولای ۱۹۴۹: اسرائیل و سوریه توافقنامه آتش بس امضا کردند.

۵ دسامبر ۱۹۴۹: پادگان اسرائیل (کنست)^(۷) به اتفاق آرا قطعنامه ای را تصویب کرد که در آن اعلام شد که بیت المقدس بخش یکپارچه ای از اسرائیل است.

- ۱۰ دسامبر ۱۹۴۹: مجمع عمومی سازمان ملل به اتفاق آرا قطعنامه ای را به تصویب رساند که در آن خواهان بین‌المللی شدن بیت‌المقدس و مناطق اطراف آن شده بود.
- ۲۶ دسامبر ۱۹۴۹: کنست در بیت‌المقدس تشکیل جلسه داد.
- ۲۳ ژانویه ۱۹۵۰: کنست با اعلام بیت‌المقدس به عنوان پایتخت اسرائیل، قطعنامه ای را به تصویب رساند.
- آوریل ۱۹۵۰: اردن با توافق سیاست اتحادیه عرب، پذیرفت که از الحاق فلسطین و مذاکره با اسرائیل خودداری کند.
- ۱ آوریل ۱۹۵۰: شورای اتحادیه دولتهای عرب در قاهره تشکیل جلسه داد و به اتفاق آرا قطعنامه ای را به تصویب رساند که در آن تصریح شده بود که هیچ دولت عربی حق ندارد معاهده صلح جداگانه ای را با اسرائیل به امضا رساند یا در مورد هرگونه توافقنامه سیاسی، نظامی یا اقتصادی با اسرائیل مذاکره کند یا حق تصویب چنین توافقنامه ای را داشته باشد.
- ۲۴ آوریل ۱۹۵۰: عبدالله رسماً فلسطین عربی را ضمیمه کرد. بریتانیا این ضمیمه را به رسمیت شناخت اما اتحادیه عرب آن را محکوم کرد.
- ۱۴ ژوئن ۱۹۵۰: دولت اسرائیل به علت به قتل رساندن کنت افولک برنادوت در سال ۱۹۴۸ مبلغ ۵۰/۰۰۰ دلار به سازمان ملل پرداخت کرد.
- جولای ۱۹۵۰: کنست قانون بازگشت را به تصویب رساند که به هر یهودی حق مهاجرت را به اسرائیل می‌داد.

سپتامبر ۱۹۵۰: کنست «مجزوز توسعه»^(۸) را وضع کرد که طبق آن به در اختیار گرفتن اموالی می‌پرداخت که اعراب سابقاً مالک آنها بودند یا از طریق مجوز قیمومیت بریتانیا کنترل می‌شد. مجوز توسعه تنها از حق انحصاری انتقال برخوردار بود اما در آن تصریح شده بود که تقریباً تمام اراضی مورد بحث می‌بایست به «صندوق ملی یهود» فروخته شود و این صندوق اجازه نداشت مجدداً آنها را به فروش رساند.

۱۴ جولای ۱۹۵۲: کنست قانون تابعیت و شهروندی را با عطف به ماسبق ۱۴ مه ۱۹۴۸ به تصویب رساند که در آن تصریح شده بود تمام ساکنان یهودی در اسرائیل تا تاریخ ۱۴ جولای ۱۹۵۲ خودبه‌خود تابعیت شهروندی اسرائیل را کسب می‌کردند؛ خواه آنها دارای ملیت دیگر کشورها باشند یا نباشند. آن دسته از مهاجران یهودی که پس از این تاریخ وارد اسرائیل می‌شدند نیز بایست خودبه‌خود تابعیت شهروندی کسب می‌کردند. اعراب و دیگر غریب‌هودیان، واجد شرایط کسب تابعیت اسرائیلی بودند مشروط بر اینکه آنها در طول دوره قیمومیت بریتانیا شهروند فلسطینی بوده باشند. آنها بطور قانونی ساکن اسرائیل بودند و اسامی آنها از تاریخ اول مارس ۱۹۵۲ در جمعیت اسرائیل ثبت می‌شد.

اوائل سال ۱۹۵۴: دولت اردن طرح پینشهادی امریکا مبنی بر توزیع آب رود اردن بین عراق، اسرائیل، اردن و سوریه را رد کرد زیرا این طرح، همکاری با اسرائیل و به رسمیت شناختن آن دولت را سبب می‌شد.

۱۰ جولای ۱۹۵۳: اسرائیل اعلام کرد که وزارت امور خارجه خود را از تل‌آویو به بیت‌المقدس منتقل کند.

۱۵-۱۴ اکتبر ۱۹۵۳: به تلافی حملات اردن به روستاهای اسرائیلی در منطقه، ارتش اسرائیل به روستای قیبا در اردن حمله کرد.

۲ دسامبر ۱۹۵۳: علی‌رغم اعترافات اعراب، اتحاد جماهیر شوروی، بیت‌المقدس را به عنوان پایتخت اسرائیل به رسمیت شناخت.

۱۷ مارس ۱۹۵۴: یک اتوبوس اسرائیلی توسط مهاجمان ناشناس عرب در گردنه عقرب^(۹) در صحرای نقب مورد حمله قرار گرفت که در نتیجه یازده غیرنظامی کشته شدند. اسرائیل مسئولیت این حمله را به اردن نسبت داد. اسرائیل علی‌رغم تکذیب آن توسط اردن، متعاقباً از «کمیسون آتش‌بس مختلط»^(۱۰) اسرائیل - اردن کناره‌گیری کرد.

۲۵ سپتامبر ۱۹۵۴: اسرائیل به منظور حل و فصل صلح‌آمیز منازعه اعراب و اسرائیل از دولتهای عرب استمداد طلبید.

۲۸ سپتامبر ۱۹۵۴: یک کشتی باری اسرائیل موسوم به «بت‌گلیم»^(۱۱) هنگامی که تلاش می‌کرد از کانال سوئز بگذرد توسط مقامات مصری توقیف شد.

۲۸ فوریه ۱۹۵۵: نیروهای مسلح مصری و اسرائیلی در نزدیکی غزه با هم درگیر شدند.

۲۹ مارس ۱۹۵۵: شورای امنیت سازمان ملل به اتفاق آرا قطعنامه‌ای را تصویب کرد که در آن تصریح شده بود که در درگیری ۲۸ فوریه غزه، اسرائیل الزامات معاهده آتش‌بس و منشور سازمان ملل را نقض کرده است.

- ۱۸ سپتامبر ۱۹۵۵: نخست‌وزیر اسرائیل، «موشه شاروت»^(۱۲) از قدرتهای غربی درخواست کرد که اسرائیل را به سلاح تجهیز کنند.
- ۱۱-۱۲ دسامبر ۱۹۵۵: نیروهای مسلح اسرائیل به مواضع سوریه در شمال دریاچه طبریا حمله کردند.
- ۲۹ دسامبر ۱۹۵۵: اسرائیل قصد خود مبني بر پیشنهاد کنفرانس صلحي را اعلام کرد با این فرض که مصر باید تحت موافقتنامه آتش‌بس بین مصر و اسرائیل قرار گیرد.
- ۵ آوریل ۱۹۵۶: تبادل آتش توپخانه بین نیروهای مصري و اسرائیلی در منطقه غزه صورت گرفت.
- ۱۲ آوریل ۱۹۵۶: دولت اسرائیل به دبیرکل سازمان ملل تصمیم داد که بطور کامل و بدون قید و شرط، توافقنامه پیشین آتش‌بس با مصر را بپذیرد.
- ۳ مه ۱۹۵۶: بن‌گوریون نخست‌وزیر اسرائیل، قول داد توافقنامه‌های آتش‌بس با اردن، لبنان و سوریه را رعایت کند.
- ۲۶ جولای ۱۹۵۶: سرهنگ جمال عبدالناصر، رئیس‌جمهور مصر، کانال سوئز را ملي اعلام کرد. متعاقباً نیروهای بریتانیا و فرانسه با هدف جلوگیری از ملي کردن کانال سوئز با موافقت اسرائیل شروع به طرحریزی عملیات نظامی کردند.
- ۲۹ اکتبر ۱۹۵۶: ارتش اسرائیل به مواضع مصر در شبه‌جزیره سینا حمله ور شد.
- ۳۰ اکتبر ۱۹۵۶: فرانسه و بریتانیا به مصر و اسرائیل ۱۲ ساعت مهلت دادند تا از جنگ دست بردارند و نیروهای خود را فوراً از

اطراف کانال سوئز به عقب بکشند. آنها از دولت مصر درخواست کردند به نیروهای انگلیسی و فرانسوی اجازه دهد تمام مواضع را در کانال سوئز به تصرف خود درآورند. از آنجا که مصر این شرط را نپذیرفت، دو دولت اروپایی از روز بعد، عملیات نظامی را شروع کردند.

۱ نوامبر ۱۹۵۶: پادگان مصریها در غزه به تصرف نیروهای اسرائیل درآمد.

۲ نوامبر ۱۹۵۶: اسرائیل تقریباً کنترل تمامی شبه جزیره سنیا را در اختیار گرفت.

۶ نوامبر ۱۹۵۶: پیشروی نیروهای فرانسوی، بریتانیایی و اسرائیلی با انعقاد یک قرارداد آتش‌بس متوقف گردید. در مارس ۱۹۵۷ کانال سوئز تقریباً تحت کنترل دولت مصر بازگشایی شد.

۹ نوامبر ۱۹۵۶: پس از اینکه فشار بین‌المللی بر مواضع مناطق کانال سوئز وارد شد، نخست‌وزیر اسرائیل اعلام کرد که نیروهای خود را از شبه‌جزیره سینا عقب می‌برد.

۱۹ ژانویه ۱۹۵۷: مجمع عمومی سازمان ملل قطعنامه‌ای را به تصویب رساند که نگرانی خود را از کوتاهی اسرائیل مبنی بر پیروی از قطعنامه‌های تصویب شده در نوامبر ۱۹۵۶ بیان، و تصریح می‌کرد که اسرائیل باید تا خطوط آتش‌بس سال ۱۹۴۹، نوار غزه و خلیج فارس عقب‌نشینی کند.

۲۲ ژانویه ۱۹۵۷: ارتش اسرائیل عقب‌نشینی خود را از بیشتر شبه‌جزیره سینا کامل کرد.

۲۳ ژانویه ۱۹۵۷: بن‌گوریون اظهار کرد که اسرائیل برای آزادی کشتیرانی در خلیج عقبه و عدم از سرگیری محلات چریکی فلسطینی‌ها در

نوار غزه، قبل از عقب کشیدن نیروهای نظامی خود از آن مناطق به تضمین سازمان ملل نیاز دارد.

۲-۳ فوریه ۱۹۵۷: مجمع عمومی سازمان ملل کوتاهی اسرائیل را در به عقب کشاندن نیروهای خود (در خلیج عقبه و نوار غزه) به پشت خطوط مرزی آتشبس ۱۹۴۹ محکوم، و اذعان کرد که به منظور اعمال صادقانه توافقنامه آتشبس نیاز به این است که نیروی اضطراری سازمان ملل در خط مرزی آتشبس اسرائیل-مصر مستقر شود.

۳ فوریه ۱۹۵۷: اسرائیل تکرار کرد که بدون تضمین سازمان ملل از قطعنامه‌های مجمع عمومی سازمان ملل در نوامبر ۱۹۵۶ در مورد با عقب‌نشینی از خلیج عقبه و نوار غزه پیروی نمی‌کند.

۶-۸ مارس ۱۹۵۷: ارتش اسرائیل از نوار غزه و ساحل غربی خلیج عقبه عقب‌نشینی کرد. نوامبر ۱۹۵۷: مصر و سوریه برقراری روابط بین اردن و ایالات متحده را محکوم، و این کشور را به مذاکره پنهانی با اسرائیل متهم کردند.

۱۳ جولای ۱۹۵۸: توافقنامه‌ای درباره پرداخت خسارت به طرفهای متخاصم در رابطه با ملی کردن کانال سوئز امضا شد.

۱۹ جولای ۱۹۵۸: پیمان دفاعی میان عراق و جمهوری عربی متحده (UAR) منعقد شد.

۲۱ مه ۱۹۵۹: جمهوری عربی متحده (UAR) و سوریه (جمهوری عربی متحده (UAR) توسط اتحاد تشکیل شد) مانع عبور محموله‌های باری اسرائیل توسط یک کشتی باری دانمارکی در کانال سوئز شدند.

۲۴ جولای ۱۹۶۰: جمهوری عربی متحده (UAR) در پاسخ به اینکه ایران کشور اسرائیل را به رسمیت شناخته است روابط دیپلماتیک خود را با ایران به حالت تعلیق درآورد.

۲۸ سپتامبر ۱۹۶۰: در پی یک کودتا در سوریه، رژیم جدید اعلام کرد که از «URA» کناره‌گیری می‌کند، اقدامی که چند روز بعد توسط پرزیدنت ناصر پذیرفته شد.

۱۹۶۴: سازمان آزادیبخش فلسطین (PLO) (ساف) به منظور هماهنگی فعالیتهای گروه‌های فلسطینی مستقر در لبنان تشکیل شد؛ فعالیتهای این سازمان در ابتدا بر جنوب لبنان متمرکز بود که فلسطینیان در اردوگاه‌های آوارگان در آنجا زندگی می‌کردند و مکانهایی برای آموزش چریکها در آنجا تأسیس شده بود.

۱۳-۱۶ ژانویه ۱۹۶۴: کنفرانس اتحادیه عرب در قاهره برگزار شد تا درباره طرحهای اسرائیل مبنی بر تغییر مسیر رود اردن تبادل نظر کند.

۶ مارس ۱۹۶۵: پرزیدنت پورگوریبا رئیس جمهور تونس طرح به رسمیت شناختن اسرائیل را براساس شرایط قطعنامه سال ۱۹۴۷ سازمان ملل به اعراب پیشنهاد کرد.

۴ نوامبر ۱۹۶۶: توافقنامه دفاعی متقابل بین سوریه و جمهوری عربی متحده به امضا رسید.

۱۳ نوامبر ۱۹۶۶: نیروهای اسرائیلی به روستای سمو در اردن حمله کردند حملات به اسرائیل توسط گروه‌های مستقر در مجاورت دولتهای عرب در اواسط دهه ۱۹۶۰ بارها افزایش یافته بود. حمله اسرائیل به آن روستا متعاقباً از طرف مجمع عمومی سازمان

ملل محکوم شد که این امر باعث شد فشارها بر ملک حسین بیشتر شود تا حمایت خود را از سازمان آزادیبخش فلسطین (ساف) از سر گیرد که از ماه جولای از آن کناره‌گیری کرده بود. هنگامی که ملک‌حسین از این کار خودداری ورزید، ساف از دولتهای عرب خواست که وی را سرنگون کنند.

۷ آوریل ۱۹۶۷: جنگ میان نیروهای اسرائیلی و سوری در مرز دو کشور درگرفت.

۱۴ مه ۱۹۶۷: لوی (Levy) اشکول، نخست‌وزیر اسرائیل اعلام کرد که جنگ میان اسرائیل و سوریه در صورت حمله چریکهای سوریه به اسرائیل غیرقابل اجتناب خواهد بود.

۱۸ مه ۱۹۶۷: جمهوری عربی متحده رسماً درخواست کرد که نیروهای سازمان ملل از منطقه مرزی با اسرائیل عقب‌نشینی کنند.

۲۳ مه ۱۹۶۷: جمهوری عربی متحده کشتیرانی اسرائیل را در تنگه‌های تیران محاصره دریایی کرد.

۳۰ مه ۱۹۶۷: جمهوری عربی متحده و اردن یک پیمان دفاعی متقابل را به امضا رساندند.

۵ ژوئن ۱۹۶۷: یک دوره از تنشهای نظامی میان اسرائیل و کشورهای عرب همسایه‌ای به پایان رسید و آن هنگامی بود که اسرائیل به پایگاه‌های هوایی اردن، سوریه و جمهوری عربی متحده حمله کرد. نیروهای هوایی کشورهای عربی دچار خسارت زیاد شد و اسرائیل به آسانی توانست سرزمینهایی را از هر یک از دولتهای مبارز عرب (بویژه کرانه باختری و بیت‌المقدس قدیمی را از اردن، بلندیهای جولان را از سوریه و شبه‌جزیره سینا را از جمهوری عربی متحده) به تصرف خود درآورد.

۶ ژوئن ۱۹۶۷: جمال عبدالناصر رئیس جمهور جمهوری عربی متحده (UAR) و ملک حسین پادشاه اردن، امریکا و بریتانیا را به تبانی نظامی با اسرائیل متهم کردند. ده کشور عربی دو کشور مذکور را تحریم نفتی کردند. روابط دیپلماتیک با امریکا توسط الجزایر، عراق، سودان، سوریه، جمهوری عربی متحده و یمن به حالت تعلیق درآمد. عراق، سوریه و جمهوری عربی متحده به روابط خود با بریتانیا پایان دادند.

۱۰ ژوئن ۱۹۶۷: سوریه و جمهوری عربی متحده یک آتشبس را با اسرائیل امضا کردند همانطور که اردن چند روز قبل انجام داده بود. این آتشبسها به پایان دادن به جنگ منجر شد. جنگی که به جنگ شش روزه، معروف است و اسرائیل زمینهایی را که در این جنگ به دست آورده بود، برای خود حفظ کرد.

۲۹-۳۱ اوت ۱۹۶۷: در کنفرانس سران عرب در خارطوم (سودان) کشورهای تولید کننده نفت توافق کردند که کمک قابل توجهی به اردن و جمهوری عربی متحده اعطا کنند. این توافقنامه، شامل سوریه هم می شد که نماینده ای به این کنفرانس نفرستاده بود.

۲۱ اکتبر ۱۹۶۷: ناوشکن اسرائیلی Eilat با دادن تلفات زیادی توسط کشتی های جنگی جمهوری عربی متحده در سیناء غرق شد.

۲۵ اکتبر ۱۹۶۷: گلوله باران اسرائیل به کانال سوئز: پالایشگاه های اصلی نفت جمهوری عربی متحده برای چند ماه از کار افتاد.

۲۲ نوامبر ۱۹۶۷: شورای امنیت سازمان ملل قطعنامه ۲۴۲ را به تصویب رساند که در آن از اسرائیل می خواست که نیروهای خود را از

اراضي اشغال شده عقب بکشد. تمامی دیگر کشورهای منطقه خواستار راه‌حلی برای مشکل آوارگان فلسطینی بودند و از مذاکره برای اسکان آنها طرفداری می‌کردند. این قطعنامه محور تلاشهای بین‌المللی گردید تا بر سر اسکان فلسطینیان و اسرائیلی‌ها توافق کند.

۲۲ نوامبر ۱۹۶۷: گونارجارینک به نمایندگی ویژه سازمان ملل منصوب شد تا بین اسرائیل و دولتهای عرب میانجی شود.

۱۹۶۸: یاسر عرفات، رهبر جنبش فتح، رئیس سازمان آزادیبخش فلسطین شد.

۲۱ مارس ۱۹۶۷: ارتش اسرائیل با اعلام اینکه روستای کرامه در اردن مرکز سازمان چریکی فتح است به آن روستا حمله کرد.

۵ ژوئن ۱۹۶۸: نیروهای اسرائیلی روستای اربید را در اردن به عنوان اقدامی تلافیجویانه بمباران کردند. این بمباران در پی آن انجام شد که گروه‌های مستقر در آن منطقه با آنچه اسرائیل آن را در اصطلاح «آتش بی‌وقفه توپخانه» علیه ساکنان اسرائیلی قلمداد می‌کرد، حمله کردند.

۴ نوامبر ۱۹۶۸: نبرد گسترده میان ارتش اردن و نیروهای چریکی فلسطین در گرفت.

۲۲ نوامبر ۱۹۶۸: اتومبیلی را که چریک‌های عرب با مواد منفجره انباشته کرده بودند در بازاری در بیت‌المقدس منفجر شد که سیزده کشته بر جای گذاشت.

۲۶ دسامبر ۱۹۶۸: چریک‌های عرب یک هواپیمای مسافربری اسرائیل را در فرودگاهی در یونان به رگبار بستند.

- ۲۸ دسامبر ۱۹۶۸: کماندوهای اسرائیل به فرودگاه بیروت پایتخت لبنان یورش بردند و ۱۳ هواپیمای عرب را نابود کردند.
- ۳۱ دسامبر ۱۹۶۸: شورای امنیت سازمان ملل به اتفاق آرا حمله اسرائیل به بیروت را محکوم کرد.
- آوریل ۱۹۶۹: در این ماه نبرد شدید بین ارتش اسرائیل و جمهوری عربی متحده در منطقه کانال سوئز صورت گرفت.
- ۲۱ اوت ۱۹۶۹: آتشسوزی باعث وارد آمدن خسارت شدید به مسجد الاقصی در بیت المقدس شد.
- ۹ سپتامبر ۱۹۶۹: ارتش اسرائیل به جمهوری عربی متحده حمله ور شد.
- ۹ دسامبر ۱۹۶۹: طرح صلح ده ماده ای ایالات متحده برای خاورمیانه اعلام شد.
- ژانویه ۱۹۷۰: نیروهای هوایی اسرائیل اهدافی را در جمهوری عربی متحده مشتمل بر نقاطی در قاهره بمباران کردند.
- ۱۲ فوریه ۱۹۷۰: در پی حمله هوایی اسرائیل به یک کارخانه فرآوری فلز در مصر ۷۰ غیرنظامی کشته شدند.
- ۱ مه ۱۹۷۰: اسرائیل اعلام کرد که خلبانان شوروی، مأموریت‌های عملیاتی را برای جمهوری عربی متحده انجام می‌داده‌اند.
- ۲۳ جولای ۱۹۷۰: پرزیدنت ناصر بدون هیچ شرطی طرح‌های ایالات متحده را برای آتش‌بس با اسرائیل پذیرفت.
- ۸ اوت ۱۹۷۰: آتش‌بس میان اسرائیل و همسایگان عرب آن در مرزهای ۱۹۶۷ منعقد شد.
- ۹ اوت ۱۹۷۰: کمیته مرکزی مقاومت فلسطین، طرح‌های صلح امریکا برای خاورمیانه را رد کرد.

- ۳۱ اوت ۱۹۷۰: «جبهه شرقی» اعراب علیه اسرائیل به مرزهای ملی تفکیک شد.
- ۳۱-۶ سپتامبر ۱۹۷۰: مذاکرات صلح اعراب و اسرائیل در نیویورک برگزار شد؛ اسرائیل عقبنشینی کرد.
- ۲۷-۱۶ سپتامبر ۱۹۷۰: نبرد شدید و استثنایی بین ارتش (اردن) و کماندوهای فلسطینی به انعقاد توافقنامه‌ای منجر شد که ملک‌حسین پادشاه اردن و یاسر عرفات رهبر ساف آن را امضا کردند. جنگ داخلی در اردن علی‌رغم امضای توافق بیشتر در ماه اکتبر، همچنان ادامه یافت.
- ۱۴ ژانویه ۱۹۷۱: توافقنامه جدیدی بین دولت اردن و چریک‌های فلسطینی بعد از استمرار نبرد بین طرفین منعقد شد.
- ۲۹ ژانویه ۱۹۷۱: انتقال نفت از بخش خط لوله ترانس عربی متعلق به آمریکا در سوریه از سر گرفته شد. این کار پس از اجازه سوریه برای تعمیرات آنها انجام گرفت؛ بخشی از خطوط لوله نزدیک مرز سوریه با اسرائیل در اوائل سال ۱۹۷۰ خسارت دیده بود که باعث قطع جریان نفت شده بود.
- ۷ مارس ۱۹۷۱: انور سادات رئیس‌جمهور جمهوری عربی متحده اعلام کرد که آتش‌بس با اسرائیل تجدید نخواهد شد.
- ۲۸ مارس ۱۹۷۱: سرهنگ محمد قذافی رهبر لیبی از اردنی‌ها خواست تا ملک‌حسین را سرنگون کنند.
- ۸-۱ مه ۱۹۷۱: ویلیام راجرز، وزیر خارجه ایالات متحده، از اسرائیل، اردن، لبنان، عربستان سعودی و جمهوری عربی متحده بازدید کرد تا در مورد طرح‌های بازگشایی مجدد کانال

سوئز که از زمان جنگ شش روزه بسته شده بود با هم مذاکره کنند.

۳ ژوئن ۱۹۷۱: جنبشهای چریکی فلسطین و همچنین جنبش فتح از سرنگونی ملک حسین طرفداری کردند.

۱۳-۱۶ ژوئن ۱۹۷۱: ارتش اردن به مواضع چریکهای فلسطینی حمله کرد؛ عراق و سوریه به نشانه اعتراض، مرزهای خود را با اردن بستند و الجزایر روابط خود را با اردن به حالت تعلیق درآورد. در پایان عملیات، ملک حسین اعلام کرد که مسأله چریکها باید حل شود.

۱۱-۱۳ اوت ۱۹۷۱: منازعاتی در مرز بین اردن و سوریه بوقوع پیوست. روز بعد سوریه روابط دیپلماتیک خود را با اردن به حالت تعلیق درآورد.

۱۳ ژانویه ۱۹۷۲: پرزیدنت سادات اظهار کرد که طرحی برای اقدام علیه اسرائیل تا پایان سال ۱۹۷۱ به علت منازعه بین هند و پاکستان متوقف شده بود.

۲۵ ژانویه ۱۹۷۲: شورشهای دانشجویی با حمایت از عملیات نظامی علیه اسرائیل در قاهره برگزار شد. سادات با رهبران دانشجویی ملاقات کرد و گفت که تصمیمی در این مورد قبلاً گرفته شده بود.

۲۴-۲۸ فوریه ۱۹۷۲: اسرائیل اهدافی را در لبنان مورد حمله قرار داد.

۸ مه ۱۹۷۲: اعضای یک گروه اسلامی یک هواپیمای مسافری بلژیکی را ربودند و به آن دستور دادند که در اسرائیل فرود آید و در آنجا مسافران را به گروگان گرفتند. کماندوهای اسرائیلی متعاقباً گروگانها را

آزاد کردند و هواپیماربایان مظنون را کشته یا اسیر کردند.

۲۱-۲۳ ژوئن ۱۹۷۲: نیروهای اسرائیلی حملات بیشتری را به لبنان انجام دادند. طبق گزارشها، ۳۶ غیرنظامی و ۳۰ چریک کشته، و ۸۰ غیرنظامی و ۵۰ چریک نیز زخمی و مجروح شدند. پنج افسر سوری به اسارت درآمدند.

۵ سپتامبر ۱۹۷۲: فعالان عرب در بازیهای المپیک مونیخ ربودند و کشتند.

۸ سپتامبر ۱۹۷۲: نیروی هوایی اسرائیل مکانهایی را بمباران کرد که تصور می‌کرد پایگاه‌های چریکها در لبنان و سوریه است. بمباران کرد؛ در ۱۵ سپتامبر حملات دیگری صورت گرفت.

۱۹-۲۰ سپتامبر ۱۹۷۲: یک نامه حاوی بمب یکی از دیپلماتهای اسرائیلی را در لبنان به هلاکت رساند. ۱۷ نامه بمب‌گذاری شده به مخاطبان اسرائیلی در سراسر جهان کشف شد.

۹ نوامبر ۱۹۷۲: جنگنده‌های سوری و اسرائیلی برفراز بلندیهای جولان درگیر نبرد هوایی شدند.

۸ دسامبر ۱۹۷۲: مجمع عمومی سازمان ملل از اجرای قطعنامه ۲۴۲ شورای امنیت این سازمان حمایت کرد که در سال ۱۹۶۷ تصویب شده بود.

۲۸-۲۹ دسامبر ۱۹۷۲: چهار عضو مسلح از «سازمان ستپامبر سیاه فلسطین»، سفارت اسرائیل را در بانکوک بانه تصرف خود درآوردند.

۱۳ فوریه ۱۹۷۳: ابوداود و دیگر چریکهای فلسطینی به دلیل فعالیتهای ضد رژیم در اردن بازداشت شدند.

۲۱ فوریه ۱۹۷۳: جنگنده های اسرائیلی یک هواپیمای مسافربری لیبیایی را برفراز صحرائ سینا مورد هدف قرار دادند که ۱۰۸ مسافر آن کشته شدند.

۲۷ فوریه ۱۹۷۳: کماندوهای اسرائیلی به منظور نابودی پایگاه های آموزش چریکهای عرب فلسطینی به لبنان حمله ور شدند.

۹ آوریل ۱۹۷۳: چریکهای عرب تلاشهای ناموفقی را برای کشتن سفیر اسرائیل در نیکوزیا (قبرس) انجام دادند.

۱۰ آوریل ۱۹۷۳: نیروهای اسرائیلی در لباس غیرنظامی، سه تن از رهبران چریک عرب فلسطینی را در بیروت کشتند.

سپتامبر ۱۹۷۳: ملک فیصل پادشاه عربستان سعودی واسطه آشتی میان ملک حسین، پادشاه اردن و رهبران مصر و سوریه شد.

۶ اکتبر ۱۹۷۳: ارتش مصر از کانال سوئز در صحرائ سینا عبور کرد تا حمله ای را علیه اسرائیل آغاز کند. ارتش سوریه نیز همزمان از طریق بلندیهای جولان حمله به اسرائیل را آغاز کرد. این جنگ به نام «جنگ یوم کیپور» پس از آغاز عید مذهبی یهودیان معروف شده است.

۱۰ اکتبر ۱۹۷۳: چریکهای فلسطینی از جنوب لبنان به عنوان پایگاهی برای حمله به اسرائیل استفاده می کردند. این منطقه دستخوش حملات تلافیجویانه اسرائیل بود.

۱۶ اکتبر ۱۹۷۳: ارتش اسرائیل که پیشروی غافلگیرانه اولیه ارتش اعراب را متوقف ساخته بود به غرب کانال سوئز یورش برد تا به مواضع مصر در آنجا حمله کند. روز بعد حمله به نیروهای مصری در صحرائ سینا آغاز شد.

۲۲ اکتبر ۱۹۷۳: مصر و اسرائیل با آتش‌بس موافقت کردند اما قادر به برقراری آن نبودند. دو روز بعد آتش‌بس با نظارت سازمان ملل برقرار شد و اسرائیل در ۲۶ اکتبر با سوریه آتش‌بس امضا کرد.

نوامبر ۱۹۷۳: به دنبال اعلامیه آتش‌بس، مقامات اردنی در یک کنفرانس صلح در الجزایر شرکت کردند که طی این کنفرانس از اسرائیل خواسته شد سرزمینهایی را که در سال ۱۹۶۷ به دست آورده بود و نیروهای عرب نتوانسته بودند در طول جنگ آنها را باز پس گیرند به اعراب برگرداند.

۱ دسامبر ۱۹۷۳: بن گوریون درگذشت.

۲۱ دسامبر ۱۹۷۳: باکمک سازمان ملل، کنفرانس صلحی در ژنو واقع در سوئیس برگزار شد. مصر، اسرائیل، اردن، ایالات متحده و اتحاد جماهیر شوروی در این کنفرانس شرکت کردند. سوریه در این کنفرانس حضور داشت.

۱۸ ژانویه ۱۹۷۴: مصر و اسرائیل معاهده عدم درگیری در مرز سینا - سوئز را امضا کردند. این معاهده با شرکت هنری کیسینجر وزیر خارجه ایالات متحده منعقد شد و کنست در ۲۲ ژانویه آن را به تصویب رساند.

مارس ۱۹۷۴: ابوظبی، الجزایر، بحرین، مصر، کویت و عربستان سعودی با هم توافق کردند که ایالات متحده را به دلیل حمایت از اسرائیل در سال گذشته، تحریم نفتی کنند. کشتیرانی به هلند در ماه جولای از سرگرفته شد.

۳۰ مه ۱۹۷۴: اسرائیل و سوریه معاهده عدم درگیری با هم امضا کردند.

سپتامبر ۱۹۷۴: به دنبال توافق صورت گرفته توسط مصر، سوریه و ساف که در آن ساف به عنوان تنها نماینده قانونی مردم فلسطین به رسمیت شناخته می‌شد، اردن قصد خود را مبنی بر تحریم هرگونه مذاکره صلح اعراب با اسرائیل اعلام کرد.

اکتبر ۱۹۷۴: طی کنفرانس سران اتحادیه عرب در رباط (مغرب)، اعضا به اتفاق آرا ساف را به عنوان تنها نماینده قانونی مردم فلسطین با حق برقراری اقتدار ملی (خودگردانی اراضی آزاد شده فلسطین) به تصویب رساندند. گزارش داده شد که ملک‌حسین با اکراه و بی‌میلی از این قطعنامه پشتیبانی کرده است. ۲۳-۱۳ ژانویه ۱۹۷۵: نیروهای اسرائیلی به جنوب لبنان حمله کردند.

۱۵-۱۰ فوریه ۱۹۷۵: کی‌سینجر با هدف امنیت بخشیدن به محورهای توافق بین اسرائیل و مصر مبنی بر عدم درگیری نیروها در سوئز - سینا از خاورمیانه بازدید کرد. او بازدید خود را در ماه مارس نیز تکرار کرد.

اوت ۱۹۷۵: شورای فرماندهی عالی که توسط ملک‌حسین و حافظ اسد رهبری می‌شد، تشکیل گردید تا اقدام سیاسی و نظامی علیه اسرائیل را هماهنگ کند.

۱ سپتامبر ۱۹۷۵: مصر و اسرائیل توافقنامه ای محدودتر مبنی بر عدم درگیری نظامی در شبه‌جزیره سینا امضا کردند.

۲۲ فوریه ۱۹۷۶: تحقق علوم اجرایی توافقنامه دوم سال ۱۹۷۵ مبنی بر عدم درگیری اسرائیل و مصر تکمیل شد.

۲۹ فوریه ۱۹۷۶: تصویب طرحی در رابطه با سلب مالکیت سرزمین عرب در جلیله، در کابینه

- اسرائیل، باعث ایجاد اعتصاب عمومی عربهای اسرائیلی و ناآرامی گسترده شد.
- ۱۲ آوریل ۱۹۷۶: انتخابات شهری (شهرداری) در ۲۴ شهر در کرانه باختری اشغال شده توسط اسرائیل برگزار شد.
- ۲۷ ژوئن ۱۹۷۶: یک هواپیمای مسافربری افرانس در مسیر خود از تلاویو به پاریس، توسط کانون جبهه خلق «چه‌گوآرا» برای آزادسازی فلسطین (PFLP) ربوده شد. هواپیما به مقصد انتبه (اوگاندا) هدایت گردید.
- ۳-۴ جولای ۱۹۷۶: نیروهای اسرائیل عملیات موفقی را برای نجات مسافران به اسارت گرفته شده توسط ربایندگان PFLP در انتبه انجام دادند.
- نوامبر ۱۹۷۶: سازمان ملل، ساف را به رسمیت شناخت و وضع قانونی ناظر (دیده‌بان) را به تصویب رساند.
- ۱۱ نوامبر ۱۹۷۶: شورای امنیت سازمان ملل بیانیه‌ای را صادر کرد که در آن از اسرائیل خواسته شده بود که طبیعت جمعیتی اراضی اشغال شده برای تأسیس شهرکهای یهودی نشین را در آنجا تغییر دهد.
- ۲۱ نوامبر ۱۹۷۶: با استقرار نظامیان سوری در جنوب لبنان، بیم رویارویی بین اسرائیل و سوریه افزایش می‌یافت.
- ۲۹-۳۰ دسامبر ۱۹۷۶: سیاست‌های در تلاش برای احیای کنفرانس صلح خاورمیانه ژنو طرحهای جدیدی را ارائه کرد. در این طرحها از ایالات متحده خواسته شده بود بر اسرائیل فشار وارد کند که توافق قطعنامه ۲۴۲ شورای امنیت سازمان ملل را بپذیرد.

۸ مارس ۱۹۷۷: اسحاق رابین نخست‌وزیر اسرائیل اعلام کرد که اسرائیل در کنفرانس صلح خاورمیانه ژنو، که ساف در آن حضور داشته باشد، شرکت نخواهد کرد.

جولای ۱۹۷۷: رؤسای جمهور مصر و آمریکا و ملک‌حسین درباره امکان ارتباط بین اردن و موجودیت آینده فلسطین تبادل نظر کردند. ساف این مذاکرات را محکوم کرد.

۲۰-۱۹ جولای ۱۹۷۷: مناخم بگین رئیس‌جمهور جدید اسرائیل از حزب لیکود، طرح‌هایی را در رابطه با تجدید کنفرانس صلح خاورمیانه ژنو ارائه کرد.

۱۲ سپتامبر ۱۹۷۷: آمریکا برای اولین بار بطور علنی اعلام کرد که راه حل در موفقیت تجدید کنفرانس صلح خاورمیانه ژنو حیاتی است.

۲۵ سپتامبر ۱۹۷۷: کابینه اسرائیل تصویب کرد که هیئت نمایندگی یکپارچه‌ای از اعراب برای تجدید کنفرانس صلح خاورمیانه ژنو باید مشتمل بر بخش فلسطین؛ باشد. اما تأکید کرد که نمایندگان فلسطینی باید با بخش اردنی چنین هیئتی مرتبط باشند و از اعضای ساف (PLO) نباشند.

۲۰-۱۸ نوامبر ۱۹۷۷: انور سادات از اسرائیل بازدید کرد. وی با مخاطب قرار دادن کنست موجودیت اسرائیل را پذیرفت اما اعلام کرد که صلح در خاورمیانه بستگی به عقب‌نشینی اسرائیل از اراضی اعراب و به رسمیت شناختن حقوق فلسطینی‌ها بستگی دارد.

۱۴ دسامبر ۱۹۷۷: یک کنفرانس مقدماتی با هدف تسهیل از سرگیری کنفرانس صلح خاورمیانه در ژنو در قاهره آغاز به کار کرد.

۲۵ دسامبر ۱۹۷۷: بگین از مصر بازدید رسمی کرد که چنین بازدیدي توسط يك رئيس جمهور اسرائيلي براي نخستين بار صورت مي‌گرفت. وي طی اين بازدید طرحهاي جديد اسرائيل را در رابطه با سینا، کرانه باختری و نوار غزه به تفصیل بیان کرد.

۲۸ دسامبر ۱۹۷۷: کمیته نظامي مصر - اسرائيل براي اولين بار در قاهره با یکدیگر ملاقات کردند.

۱۱ مارس ۱۹۷۸: چریکهاي ساف اهداف متعددي را در اسرائيل مورد حمله قرار دادند.

۱۴-۱۵ مارس ۱۹۷۸: شوراي امنیت سازمان ملل قطعنامه ۴۲۵ را به تصویب رساند که در آن «احترام اکید به یکپارچگی اراضي، حاکمیت و استقلال سياسي لبنان در محدوده مرزهاي شناخته شده بين المللي» تصریح، و از اسرائيل درخواست شده بود که عملیات نظامي عليه لبنان را فوراً متوقف سازد و نیروهاي خود را از آن اراضي به عقب کشد. همچنین تصمیم گرفته شد که يك «نیروي موقت سازمان ملل در جنوب لبنان (UNIFIL)» فوراً تحت نظر سازمان با هدف تأیید عقبنشینی نیروهاي اسرائيلي تشکیل شود تا صلح بين المللي و امنیت را به وجود آورند و به دولت لبنان کمک کنند اقتدار خود را در منطقه بازیابد.

۲۳ مارس ۱۹۷۸: اسرائیل اعلام کرد که با سازمان ملل در رابطه با جنوب لبنان بطور کامل همکاری خواهد کرد.

۱۱ آوریل ۱۹۷۸: اسرائیل عقبنشینی بخشی از نیروهاي مسلح خود را از جنوب لبنان به اجرا درآورد.

- ۲۱ مه ۱۹۷۸: اسرائیل اعلام کرد که تمام نیروهای مسلح خود را از جنوب لبنان تا ۱۳ ژوئن به عقب خواهد برد مشروط بر اینکه به چریکهای فلسطینی اجازه بازگشت به آنجا داده نشود و دیگر حمله‌ای علیه اسرائیل صورت نگیرد و امنیت ساکنان جنوب لبنان تضمین شود.
- ۱۳ ژوئن ۱۹۷۸: نیروهای مسلح اسرائیل بطور کامل از جنوب لبنان عقب‌نشینی کردند اما مواضع پایانی به شبه نظامیان مسیحی لبنان واگذار شد.
- ۱۸ ژوئن ۱۹۷۸: کابینه اسرائیل بیانیه‌ای را به تصویب رساند که در آن اسرائیل موافقت کرده بود ۵ سال پس از درخواست «خودمختاری اجرایی» در کرانه باختری و نوار غزه، مذاکرات درباره «ماهیت روابط آینده بین طرفین» آغاز شود.
- سپتامبر ۱۹۷۸: دولت اردن شرکت در مذاکرات صلح کمپ دیوید را به ابتکار امریکا نپذیرفت.
- ۱۷ سپتامبر ۱۹۷۸: بگین و انور سادات به دنبال مذاکرات در محل اقامت رئیس جمهور امریکا در کمپ دیوید (مریلند) دو معاهده را امضا کردند: یکی «ساختاری برای صلح در خاورمیانه» و دیگری به نام «ساختاری برای انعقاد پیمان صلح بین مصر و اسرائیل».
- ۲۸ سپتامبر ۱۹۷۸: کنطالعاست اسرائیل توافقنامه‌های صلح کمپ دیوید را به تصویب رساند.
- ۱۲ اکتبر ۱۹۷۸: مذاکرات بین مصر و اسرائیل درباره متن پیمان صلح رسمی در زمینه توافقنامه‌های کمپ دیوید آغاز شد.

- ۲۷ اکتبر ۱۹۷۸: بگین و سادات جایزه صلح نوبل دریافت کردند.
- نوامبر ۱۹۷۸: اردن کمک ۱/۲۵ میلیون دلاری را از عراق پذیرفت تا در کنفرانس اتحادیه عرب (در خصوص وضعیت اسرائیل) حضور یابد.
- ۱۷ دسامبر ۱۹۷۸: آریل شارون، وزیر کشاورزی اسرائیل، اعلام کرد که فلسطینی‌ها باید کنترل اردن را در دست گیرند و در آنجا یک حکومت تأسیس کنند.
- ۲۶ مارس ۱۹۷۹: مصر و اسرائیل معاهده صلحی را امضا کردند که در آن اسرائیل موافقت کرد که هنگام به دست گرفتن نوار غزه، شبه جزیره سینا را به مصر بازگرداند.
- آوریل ۱۹۷۹: مصر و اسرائیل معاهده صلح انعقاد شده ماه گذشته را به تصویب رساندند.
- ۷ مه ۱۹۷۹: بگین طی اظهاری در کنست، پیشنهاد کرد که مذاکرات صلح با لبنان را آغاز کنند.
- ۲۵ مه ۱۹۷۹: تیمهای مذاکره کننده اسرائیلی، مصری و امریکایی، مذاکرات را در رابطه با خودگردانی فلسطین آغاز کردند.
- ۲۷ ژوئن ۱۹۷۹: جنگنده‌های اسرائیلی و سوری بر فراز جنوب لبنان با هم درگیر شدند.
- ۱۰ اگوست ۱۹۷۹: جیمی کارتر رئیس‌جمهور امریکا، حمایت امریکا و مذاکرات از ایجاد دولت مستقل فلسطینی تکذیب و اعلام کرد که امریکا با ساف مذاکره نخواهد کرد مگر اینکه ساف قطعنامه ۲۴۲ شورای امنیت سازمان ملل را بپذیرد.
- ۲۶ اگوست ۱۹۷۹: پس از تشدید خشونت‌ها بین نیروهای اسرائیلی و فلسطینی طی این ماه در

جنوب لبنان، سازمان ملل بین آنها آتشبس اعلام کرد.

۲۹-۳۰ اگوست ۱۹۷۹: شورای امنیت سازمان ملل جلسه فوق العاده ای را به علت وخیم شدن اوضاع امنیتی در جنوب لبنان برگزار کرد.
۲۵ سپتامبر ۱۹۷۹: امریکا اعلام کرد که تلاش خواهد کرد برای حل بحران لبنان پادرمیانی کند و برگزاری یک کنفرانس صلح بین المللی را پیش بینی کرد که در آن اسرائیل و ساف باید شرکت کنند.

۲۱ اکتبر ۱۹۷۹: موشه دیان وزیر امور خارجه اسرائیل در اعتراض به عدم انعطاف در مذاکرات با مصر و ایالات متحده بر سر خودگردانی فلسطین در نوار غزه و کرانه باختری از سمت خود استعفا کرد.

۲۱ اکتبر ۱۹۷۹: اولین مرحله عقب نشینی نظامیان اسرائیلی از شبه جزیره سینا تکمیل شد.

۲۶ ژانویه ۱۹۸۰: بگین هشدار داد که اسرائیل نسبت به حملات به اقلیتهای مسیحی در لبنان بی تفاوت نخواهد بود.

۳۰ جولای ۱۹۸۰: کنست اعلام قانونی بیت المقدس یکپارچه را به عنوان پایتخت و بخش لاینفک اسرائیل به تصویب رساند.

۲۰ اگوست ۱۹۸۰: شورای امنیت سازمان ملل قطعنامه ای را به تصویب رساند که در آن از تمام دولتهای که دارای ماموریت های دیپلماتیک در بیت المقدس بودند درخواست کرد که از آنجا بیرون آیند.

۲۶-۳۰ اکتبر ۱۹۸۰: پرزیدنت اسحاق نارون اولین دیدار رسمی خود را از مصر از طریق رئیس دولت اسرائیل به عمل آورد.

۷ ژوئن ۱۹۸۱: اسرائیل به یک راکتور اتمی در نزدیکی بغداد حمله کرد و آن را منهدم ساخت.

۲۴ جولای ۱۹۸۱: فیلیپ حبیب فرستاده امریکا به خاورمیانه، بین نیروهای اسرائیلی و سوری در لبنان آتشبس برقرار کرد.

۱۴ دسامبر ۱۹۸۱: «حوزه قضایی، قانونی و اداری» اسرائیل تا بلندیهای جولای گسترش یافت، اقدامی که بیانگر ضمیمه کردن آن بلندیها به اسرائیل بود.

۲۵ آوریل ۱۹۸۲: اسرائیل عقبنشینی نظامی خود را از شبه جزیره سینا تکمیل کرد.

۶ ژوئن ۱۹۸۲: اسرائیل «عملیات صلح برای جلیله» را که تجاوزی مسلحانه به لبنان بود انجام داد.

جولای - اگوست ۱۹۸۲: نیروهای اسرائیلی غرب بیروت را بمباران کردند.

۱ سپتامبر ۱۹۸۲: رونالد ریگان رئیس جمهور امریکا اعلام کرد: از آنجا که ایالات متحده تأسیس دولت فلسطینی را نخواهد پذیرفت از اعطای خودگردانی به فلسطینیهای کرانه باختری با همراهی اردن حمایت می‌کند. این سیاست به «طرح ریگان» معروف شد.

۶-۹ سپتامبر ۱۹۸۲: جلسه سران عرب در فز (Fez) واقع در مراکش طرح صلح خاورمیانه‌ای (طرح فز) را به تصویب رساند که بیش از هرچیز تأسیس یک دولت مستقل فلسطینی در آن پیش‌بینی شده بود.

۱۵ سپتامبر ۱۹۸۲: ارتش اسرائیل مواضعی را در اطراف اردوگاه‌های آوارگان فلسطینی در مناطق مسلمان‌نشین غرب بیروت به اشغال خود درآوردند.

۱۷ سپتامبر ۱۹۸۲: حدود ۲۰۰۰ آواره فلسطینی در اردوگاه‌های صبرا و شتیلا قتل‌عام شدند. ظاهراً این عمل توسط فالانژیست‌های مسیحی لبنان صورت گرفت.

۲۸ سپتامبر ۱۹۸۲: دولت اسرائیل تحقیق کامل قضایی را برای قتل عام‌های صبرا و شتیلا آغاز کرد.

نوامبر ۱۹۸۲: دولت اردن و ساف توافق کردند یک کمیته عالی اردنی-فلسطینی را با ریاست مشترک مودار بدران نخست‌وزیر و عرفات تشکیل دهند.

دسامبر ۱۹۸۲: اردن و ایالات متحده مذاکره و تبادل نظر درباره «طرح ریگان» را آغاز کردند.

۲۸ دسامبر ۱۹۸۲: مذاکرات مستقیم بین اسرائیل و لبنان بر سر عقب‌نشینی نیروهای خارجی از لبنان آغاز شد.

۱۹۸۳: دیوان عالی اسرائیل به این نتیجه رسید که شبه‌نظامیان فالانژ مسئول کشتار صبرا و شتیلا بوده‌اند. همچنین رهبران نظامی و سیاسی اسرائیل به علت غفلت، مسئول غیرمستقیم آن بوده‌اند.

۲۲ فوریه ۱۹۸۳: ایالات متحده اعلام کرد که آن کشور امنیت مرز شمالی اسرائیل را بعد از عقب‌نشینی نیروهای مسلح اسرائیلی از لبنان تضمین خواهد کرد. اردن اعلام کرد که از «طرح ریگان» پشتیبانی نخواهد کرد.

۱۰ آوریل ۱۹۸۳: وزیر کشاورزی اسرائیل طرح‌هایی را برای افزایش تعداد ساکنان در کرانه باختری اشغال شده از ۱۰۸ به ۱۶۵ نفر در سال ۸۷-۱۹۸۳ اعلام کرد.

۲۴ آوریل ۱۹۸۳: عرفات و ملک‌حسین موفق نشدند موضع مشترک مذاکره‌ای مبنی بر سازش بین طرح‌های صلح «ریگان» و «فز» برقرار سازند. مه ۱۹۸۳: روابط بین دولتهای عربی و ایالات متحده پس از تصویب سناي امریکا مبنی بر فروش هواپیمای نظامی به اسرائیل به سردی گرایید.

۱۷ مه ۱۹۸۳: اسرائیل، لبنان و ایالات متحده توافقنامه‌ای را امضا کردند مشروط بر اینکه نیروهای اسرائیلی از لبنان عقب‌نشینی کنند و وضعیت جنگی بین اسرائیل و لبنان پایان یابد. اما دولت اسرائیل خود را به اجرای توافقنامه ملزم نکرد مگر اینکه نیروهای سوری غیر از لبنان عقب‌نشینی کنند.

جولای ۱۹۸۳: در جلسه شورای امنیت سازمان ملل، امریکا قطعنامه اردن را، که در آن اسکان یهودیان اسرائیلی در کرانه باختری غیرقانونی شمرده می‌شد، وتو کرد.

۲۸ اگوست تا ۷ سپتامبر ۱۹۸۳: سازمان ملل در ژنو «کنفرانس بین‌المللی درباره مسئله فلسطین» را برگزار کرد.

۴ سپتامبر ۱۹۸۳: اسرائیل مجدداً نیروهای خود را در جنوب لبنان در امتداد رود اولی (Awali) مستقر کرد.

۳۰ مه ۱۹۸۴: شورای امنیت سازمان ملل متفقاً رای داد که حکم نیروهای حافظ صلح خود را در بلندیهای جولان به مدت شش ماه دیگر تمدید کند.

سپتامبر ۱۹۸۴: اردن روابط دیپلماتیک خود را با مصر از سر گرفت.

اکتبر ۱۹۸۴: دولت اردن پیشنهاد اسرائیل را مبنی بر مذاکرات صلح رو در رو (مستقیم)

رد کرد. ملك حسين در عوض پیشنهاد کرد که کنفرانس به نمایندگی از تمام دولتها در منطقه تشکیل شود.

نوامبر ۱۹۸۴: دولت لبنان برای تبادل نظر درباره عقب‌نشینی ارتش اسرائیل از جنوب آن کشور با هیئت نمایندگی اسرائیل ملاقات کرد. طرفین موفق نشدند بر سر نقش «نیروهای موقت سازمان در لبنان» (UNIFIL) و ارتش لبنان در گشت‌زنی در مناطق عقب‌نشینی توافق حاصل کنند. ۲۲ نوامبر ۱۹۸۴: ملك حسين پادشاه لبنان در هفدهمین جلسه «شورای ملی فلسطین» پیشنهاد کرد که ساف در اردن باید ابتکار صلحی را مبني بر قطعنامه ۲۴۲ شورای امنیت سازمان ملل در سال ۱۹۶۷ دنبال کنند.

۱۴ ژانویه ۱۹۸۵: کابینه اسرائیل به نفع عقب‌نشینی یکجانبه از لبنان رای داد. عقب‌نشینی در ماه فوریه آغاز شد.

۲۳ فوریه ۱۹۸۵: ملك حسين و عرفات همکاری دولت اردن و ساف را در يك ابتکار صلح مشترك اعلام کردند. در این ابتکار توافق شد که هرگونه طرح صلح را باید پنج کشور دائم عضو شورای امنیت و تمام طرحهای درگیر در منازعه بررسی کنند. مردم فلسطین طبق طرح پیشنهادی دولت اردن و فلسطین از حق خودمختاری بهره‌مند خواهند شد.

مارس ۱۹۸۵: حسني مبارك رئیس‌جمهور مصر، مذاکرات بین مصر، ایالات متحده و نماینده مشترك اردن - فلسطین را پیشنهاد کرد؛ اما ساف این طرح را نپذیرفت با این ادعا که این طرح از توافق خود با اردن منحرف می‌شد.

۳ مارس ۱۹۸۵: نیروهای اسرائیلی عقب‌نشینی از دره بقاع را آغاز کردند. چریکهای شیعی

به نیروهای در حال عقب‌نشینی حمله کردند که این کار باعث شد ارتش اسرائیل علیه جامعه شیعه‌نشین به اقدام تلافی‌جویانه دست بزنند. مه ۱۹۸۵: ملک‌حسین یک طرح ۴ مرحله‌ای را برای مذاکرات صلح خاورمیانه پیشنهاد کرد که مشتمل بر برگزاری جلسات جداگانه بین ایالات متحده و نماینده فلسطین - اردن بعلاوه مذاکرات گسترده‌تر با شورای امنیت سازمان ملل بود.

۱۰ ژوئن ۱۹۸۵: عقب‌نشینی ارتش اسرائیل از لبنان بطور رسمی کامل شد؛ اما بعضی از واحدها در آنجا باقی ماندند تا از نمایندگی «ارتش اسرائیل در جنوب لبنان» (SLA) پشتیبانی کنند.

۱۰ ژانویه ۱۹۸۵: شیمون پرز نخست‌وزیر اسرائیل پیشنهاد کرد که اسرائیل و اردن باید خود را به مذاکرات صلح رو در رو (مستقیم) متعهد کنند. وی با پیشنهاد جدول زمانی پنج‌ساله از تشکیل کمیته مشترک اردن - فلسطین - اسرائیل به منظور ارائه دستورالعملی برای کنفرانس صلح حمایت کرد.

۱۴ ژوئن ۱۹۸۵: دو مسلمان شیعه که از اعضای حزب‌الله بودند یک هواپیمای مسافربری را که در مسیر یونان و ایتالیا در حال پرواز بود، ربودند. ربایندگان هواپیما را مجبور کردند دوبار به سمت بیروت و الجزایر تغییر مسیر دهد. آنها حدود ۱۰۰ نفر از گروگانها را آزاد کردند.

۱۷ ژوئن ۱۹۸۵: هواپیمای ربوده شده مجبور شد برای بار سوم در بیروت فرود آید. نبیه بری سخنگوی ربایندگان اعلام کرد که مسافران

باقیمانده که غالباً شهروند امریکایی بودند به مکانهای سری در شهر فرستاده شده اند که آنها باید تا زمان آزادی ۷۶۶ لبنانی در بند زندانهای اسرائیلی در بازداشت به سر برند. اسرائیل این کار را نپذیرفت و دولت ایالات متحده تهدید کرد که لبنان را تحریم خواهد کرد. به دنبال مداخله پرزیدنت اسد، زندانیان تقریباً در آخر آن ماه آزاد شدند.

۱۶ جولای ۱۹۸۵: اسرائیل هفت فلسطینی پیشنهاد شده را به عنوان نامزدهای بالقوه بخش فلسطینی هئیت نمایندگی اردن - فلسطین برای مذاکره قبول نکرد.

اکتبر ۱۹۸۵: روزنامه های اسرائیلی یک سند دولتی سری را انتشار دادند که در آن پیشنهاد شده بود که یک حکومت مشترک اردنی-اسرائیلی در کرانه باختری تأسیس شود که بخشی از آن به خودگردانی فلسطین اعطاء شده بود و جزئیات یک توافقنامه متقابل اسرائیل به اردن درباره نیاز به کنفرانس برای مذاکرات صلح ارائه شده بود.

۱ اکتبر ۱۹۸۵: هواپیماهای اسرائیلی، مرکز فرماندهی ساف را در تونس بمباران کردند.

۱۷ اکتبر ۱۹۸۵: شیمون پرز به ریگان اطلاع داد که وی بدون پیش شرط آماده شرکت در مذاکرات با اردن است و «مصالحات ارضی» را در نظر خواهد گرفت.

۱۹ فوریه ۱۹۸۶: پس از اینکه عرفات از پذیرش قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل به عنوان بنیاد مذاکرات صلح سرباز زد، ملک حسین روابط با ساف را به حالت تعلیق درآورد و توافقنامه عمان را ملغی اعلام کرد.

اگوست ۱۹۸۶: دولت اردن مقدمه برنامه توسعه پنج ساله را برای کرانه باختری و نوار غزه اعلام کرد. این پروژه ۱/۳۰۰ میلیون دلار هزینه داشت و دولت اسرائیل از آن حمایت می‌کرد.

۱۱ سپتامبر ۱۹۸۶: مبارک رئیس‌جمهور مصر و پرز در مصر با یکدیگر ملاقات کردند تا درباره راه‌های احیای روند صلح خاورمیانه تبادل نظر کنند.

۵ اکتبر ۱۹۸۶: روزنامه انگلیس ساندي تایمز ادعا کرد که اسرائیل زرادخانه‌ای از سلاح‌های هسته‌ای را در صحرای نقب انباشته است. مردخای وانونو کارمند اسبق کمیسیون انرژی اتمی اسرائیل که «منبع» این خبر بوده است، متعاقباً مورد استیضاح قرار گرفت و توسط عوامل موساد به اسرائیل برده شد.

۲۰ اکتبر ۱۹۸۶: اسحاق شامیر به سمت نخست‌وزیری اسرائیل برگزیده شد.

آوریل ۱۹۸۷: ملک‌حسین و پرز و وزیر امور خارجه اسرائیل بر سر طرح‌هایی برای کنفرانس صلح شامل بر تمام طرف‌های درگیری، تحت نظارت سازمان ملل به توافق رسیدند.

مه ۱۹۸۷: پرز در پایان یک دور مذاکرات سری با ملک‌حسین، اعلام کرد که پیشرفت کافی در رابطه با هیئت نمایندگی فلسطین در مذاکرات صلح حاصل شده است تا رضایت مصر، اردن و ایالات متحده برای تشکیل یک کنفرانس بین‌المللی محقق گردد.

دسامبر ۱۹۸۷: فلسطینیان کرانه باختری در مخالفت با حاکمیت اسرائیل و سیاست‌های ملک‌حسین انتفاضه‌ای به راه انداختند.

۲۲ دسامبر ۱۹۸۷: شوراي امنيت سازمان ملل،
قطعنامه ۶۰۵ را به تصويب رساند که در آن
روشهاي خشونت بار سرکوب تظاهراتي
فلسطينيان را توسط اسرائيل محکوم کرده بود.
۵ ژانويه ۱۹۸۸: شوراي امنيت سازمان ملل،
قطعنامه ۶۰۷ را به تصويب رساند که در آن
از اسرائيل خواسته شد از کنوانسيون چهارم
صليب سرخ بين المللي ژنو سال ۱۹۴۹ پيروي کند.
اين کنوانسيون مشتمل بر رفتار با
غيرنظاميان در زمان جنگ است. ايالات متحده
براي اولين بار از سال ۱۹۸۱ با محکوم کردن
اسرائيل از اين قطعنامه حمايت کرد.
فوريه ۱۹۸۸: جورج شولتز وزير خارجه
امريکا، ابتکار صلح جديدي را ارائه کرد.
«طرح شولتز»، عبارت بود از کنفرانس
بين المللي که در آن تمام طرفهاي درگير منازعه
اعراب و اسرائيل و اعضاي دائم شوراي امنيت
سازمان ملل شرکت مي کردند و مذاکرات صلح
بطور جداگانه بين اسرائيل و هريك از
همسايگان عرب برقرار مي شد.
شولتز يك دوره انتقال سه ساله خودگرداني
را نيز براي ۱/۵ ميليون فلسطيني در اراضي
کرانه باختر و نوار غزه توصيه کرده بود.
۱۰ مارس ۱۹۸۸: پارلمان اروپا «وضعيت
شکنجه، بازداشت خودسرانه، انتقام، اخراج و
تمام اعمال وحشيانه» را که ارتش اسرائيل
عليه فلسطينيان اعمال مي کرد، محکوم کرد.
۱۶ آوريل ۱۹۸۸: خليل الوزير (ابوجهاد)
رهبر ساف و فرمانده ارتش آزاديبخش فلسطین به
دست عوامل اسرائيل در تونس به قتل رسيد.
ژوئن ۱۹۸۸: ملك حسين در نشست اتحاديه عرب
در الجزاير، پشتيباني بدون قيد و شرط را

از ساف به عنوان نماینده فلسطینیان اعلام کرد و خواستار واگذاری کرانه باختری شد. جولای ۱۹۸۸: ملک‌حسین طرح توسعه کرانه باختری را ملغی کرد و با صرف‌نظر از ادعای اردن بر کرانه باختری و شرق بیت‌المقدس، پیوند قانونی و حکومتی تمام اردن را با کرانه باختری قطع کرد.

۱۵ نوامبر ۱۹۸۸: ساف ادعای دولت فلسطین مستقل کرد و قعطنامه‌های ۲۴۲ و ۳۳۸ شورای امنیت را تأیید کرد. از اینرو بطور تلویحی حق اسرائیل را مبني بر موجودیت و به رسمیت شناختن اسرائیل بیان کرد.

۱۴ دسامبر ۱۹۸۸: عرفات ابتکار صلح سه نکته‌ای را در مجمع عمومی سازمان ملل ارائه کرد.

۷ فوریه ۱۹۸۹: وزارت امور خارجه امریکا از «افزایش نقض حقوق بشر» توسط اسرائیل علیه فلسطینیان کرانه باختری و نوار غزه انتقاد کرد.

۲۲ فوریه ۱۹۸۹: ادوارد شوارز نادره وزیر امور خارجه شوروی (سابق) موشه آرنز با همتای اسرائیلی خود و عرفات در قاهره دیدار کرد.

۲۶ فوریه ۱۹۸۹: اسرائیل موافقت کرد منطقه‌ای از شهر طابا واقع در کرانه دریای سرخ را به مصر برگرداند.

۱۴ مه ۱۹۸۹: کابینه اسرائیل طرح شامیر را به تصویب رساند که در آن تصریح شده بود انتخابات فلسطین باید در اراضی اشغالی برگزار شود. کنست متعاقباً این طرح را تصویب کرد.

۲۲ مه ۱۹۸۹: جیمز بیکر وزیر خارجه ایالات متحده از اسرائیل خواست «نگرش غیر واقع‌گرایانه» «اسرائیل بزرگ» را از سر به درکند و از فلسطینی‌ها می‌خواست خشونت را کنار بگذارند و تلاشهای خود را معطوف به دیپلماسی کنند.

۲۳ جولای ۱۹۸۹: تلاشهای آریل شارون وزیر بازرگانی و صنعت و دیگر وزرای کابینه برای اصلاح طرح شامیر مبني بر انتخابات فلسطین موافقت‌آمیز بود.

۱۵ سپتامبر ۱۹۸۹: مبارك رئیس جمهور مصر يك طرح دو موضوعی را با هدف احیای مذاکرات صلح اسرائیل - فلسطین پیشنهاد کرد.

۱۴ ژانویه ۱۹۹۰: شامیر نخست‌وزیر اسرائیل ادعا کرد که اراضی اشغالی برای اسکان مهاجران یهودی شوروی (سابق) مورد استفاده قرار خواهند گرفت.

۱۱ آوریل ۱۹۹۰: ساکنان یهودی آسایشگاه سن جان (یحیی قدیس) را در بیت‌المقدس اشغال کردند.

۲۰ مه ۱۹۹۰: به دنبال قتل شماری از غیرنظامیان فلسطین به دست غیرنظامیان اسرائیلی، شورش و ناآرامی گسترده نوار غزه را فرا گرفت.

۲۱ مه ۱۹۹۰: ساف از امریکا خواست از مردم فلسطین دفاع کند.

۲۵-۲۶ مه ۱۹۹۰: شورای امنیت سازمان ملل در ژنو تشکیل جلسه داد تا درباره مسئله فلسطین تبادل نظر شود.

۲۸-۳۰ مه ۱۹۹۰: جلسه اضطراری «سران» اتحادیه عرب در بغداد برگزار شد تا موضوع مهاجرت رو به افزایش یهودیان شوروی (سابق)

- به اسرائیل و امکان بالقوه آنها در اراضی اشغالی را بررسی کنند.
- ۳۰ مه ۱۹۹۰: جبهه آزادیبخش فلسطین به سواحل اسرائیل حمله دریایی کرد.
- ۲۰ ژوئن ۱۹۹۰: ایالات متحده مذاکره با ساف را به حالت تعلیق درآورد.
- ۸ اکتبر ۱۹۹۰: نیروهای امنیتی اسرائیل ۲۱ فلسطینی را طی ناآرامی‌های بیت‌المقدس کشتند. شورای امنیت سازمان ملل متعاقباً این عمل را محکوم کرد.
- ۲۴ اکتبر ۱۹۹۰: اسرائیل هرگونه جنبش در داخل و خارج از اراضی اشغالی را، که با هدف افزایش تنش بین یهودیان و عربها باشد، ممنوع کرد.
- ۴ نوامبر ۱۹۹۰: کابینه اسرائیل، طرح‌های دبیرکل سازمان ملل را برای حمایت از فلسطینانی که در اراضی اشغالی زندگی می‌کنند، نپذیرفت.
- ۲۰ دسامبر ۱۹۹۰: شورای امنیت سازمان ملل قطعنامه ۶۸۱ را با محکوم کردن رهبری اسرائیل در اراضی اشغال به تصویب رساند.
- ۱۷ ژانویه ۱۹۹۱: عراق که به علت الحاق کویت به خاک خود، توسط نیروهای چندملیتی مورد حمله قرار گرفته بود، اهدافی را در اسرائیل و عربستان سعودی با موشک‌های اسکاد مورد هدف قرار داد.
- ۱۹ ژانویه ۱۹۹۱: ملک‌حسین اظهار کرد که اردن در صورت هرگونه حمله نیروی هوایی اسرائیل (به عراق) از حریم هوایی خود دفاع خواهد کرد.
- ۲۰ فوریه ۱۹۹۱: وزیر امور خارجه ایالات متحده تعهدنامه و امی را به ارزش ۴۰۰

میلیون دلار به منظور اسکان مهاجران در اسرائیل با آن کشور امضا کرد.

۶ مارس ۱۹۹۱: جورج بوش رئیس جمهور امریکا حل و فصل منازعه اعراب و اسرائیل را به عنوان یکی از اهداف اصلی کابینه خود در دوره بعد از جنگ با عراق به رسمیت شناخت.

۱۴-۷ مارس ۱۹۹۱: وزیر امور خارجه امریکا از کشورهای مصر، اسرائیل، کویت، عربستان سعودی و سوریه بازدید کرد.

۳۱ مارس ۱۹۹۱: کابینه اسرائیل برای مبارزه با انتفاضه فلسطین اقدامات تازه ای را اتخاذ کرد.

۱۶ آوریل ۱۹۹۱: اولین اسکان تازه یهودیان در کرانه باختری به مدت دو سال برقرار گشت.

۲۲ مه ۱۹۹۱: وزیر امور خارجه ایالات متحده، سیاست اسکان یهودیان را در اراضی اشغالی به عنوان بزرگترین مانع تلاشهای امریکا در دستیابی به صلح خاورمیانه برشمرد.

۱۴ جولای ۱۹۹۱: سوریه موافقت کرد که در مذاکره مستقیم با اسرائیل در کنفرانس صلح خاورمیانه شرکت کنند.

۲۹-۳۱ جولای ۱۹۹۱: دیوید لوی (David Levy) وزیر امور خارجه اسرائیل به منظور مذاکره با مبارک، همپای مصری خود از مصر بازدید کرد.

۳۱ جولای ۱۹۹۱: رؤسای جمهور امریکا و شوروی (سابق) اعلام کردند که آنها از برگزاری کنفرانس صلح درباره خاورمیانه در یک جدول زمانی که آنها برای ماه اکتبر ۱۹۹۱ اعلام می‌کنند، حمایت خواهند کرد.

- ۲۳ سپتامبر ۱۹۹۱: عرفات پایبندی ساف را در موفقیت کنفرانس پیشنهادی صلح خاورمیانه اعلام کرد.
- ۲۹ سپتامبر ۱۹۹۱: شورای ملی فلسطین (PNC) شرکت فلسطین را در کنفرانس صلح خاورمیانه تأیید کرد.
- ۷ اکتبر ۱۹۹۱: نخست‌وزیر اسرائیل اعلام کرد که هرگونه پیشنهاد و طرحی را که شامل تبادل زمین به منظور صلح در کنفرانس صلح خاورمیانه باشد، نخواهد پذیرفت. وی متعاقباً اعلام کرد که شخصاً خودش نماینده اسرائیل در کنفرانس خواهد بود.
- ۱۳ اکتبر ۱۹۹۱: ملک حسین پذیرش بی‌قید و شرط اردن را برای شرکت در کنفرانس صلح خاورمیانه در مادرید برگزار خواهد شد، اعلام کرد.
- ۳۰ اکتبر ۱۹۹۱: کنفرانس صلح خاورمیانه در مادرید آغاز به کار کرد. نمایندگان از مصر، اسرائیل، لبنان و سوریه به‌علاوه یک هیئت نمایندگی مشترک اردن-فلسطین در آن حضور داشتند.
- ۳ نوامبر ۱۹۹۱: اولین نشست دو جانبه مذاکرات بین هیئت نمایندگی اسرائیل و اعراب در چارچوب کنفرانس صلح خاورمیانه برگزار شد.
- ۱۰ دسامبر ۱۹۹۱: دومین دور مذاکرات دو جانبه بین هیئت‌های نمایندگی اسرائیل و اعراب در واشتنگتن دی-سی پایتخت آمریکا، برگزار شد. دور سوم مذاکرات در ژانویه ۱۹۹۲ در همان محل برگزار شد.

- ۱۶ فوریه ۱۹۹۲: شیخ عباس موسوی دبیر کل حزب الله لبنان در حمله هوایی اسرائیل به شهادت رسید.
- ۲۴ فوریه ۱۹۹۲: دور چهارم مذاکرات دو جانبه بین هیئت نمایندگی اسرائیل و اعراب در واشنگتن دی - سی آغاز شد. همان شهر میزبان دوره های بعدی مذاکرات در ماه های آوریل، اگوست، اکتبر و نوامبر بود.
- ۱۱ مه ۱۹۹۲: مذاکرات چند جانبه بین هیئتهای نمایندگی اسرائیل و اعراب در مکانهای مختلف از سرگرفته شد.
- ۲۱ جولای ۱۹۹۲: اسحاق رابین نخست وزیر اسرائیل از مصر بازدید کرد.
- ۱۶ دسامبر ۱۹۹۲: کابینه اسرائیل اخراج دسته جمعی حامیان فلسطین حماس را از اسرائیل به لبنان تصویب کرد.
- ۱۷ دسامبر ۱۹۹۲: نمایندگان عرب از دور هشتم مذاکرات دو جانبه با اسرائیل سرباز زدند.
- ۱۱-۱۲ ژانویه ۱۹۹۳: وزرای خارجه دولتهای عضو اتحادیه عرب در قاهره با هم ملاقات کردند تا درباره اخراج فلسطینان از اسرائیل به لبنان تبادل نظر کنند.
- ۲۸ ژانویه ۱۹۹۳: دیوان عالی اسرائیل حکم صادره مبنی بر اخراج فلسطینان به لبنان را در دسامبر ۱۹۹۲ قانونی اعلام کرد. یک هفته بعد دولت پیشنهاد کرد که اجازه بازگشت ۱۰۱ نوار اخراجیان داده شود.
- ۱۱ آوریل ۱۹۹۳: اسرائیل تا مدت نامعلومی سرزمینهای اشغالی را بسته اعلام کرد.
- ۲۷ آوریل ۱۹۹۳: دور نهم مذاکرات دو جانبه بین هیئت نمایندگی اسرائیل و اعراب در

واشنگتن دي - سي برگزار شد. دور دهم در ماه ژوئن برقرار شد.

۲۵ جولاي ۱۹۹۳: ارتش اسرئيلي حملات شديدي را از زمين و هوا عليه مبارزان حزب الله و چريکهاي فلسطين در جنوب لبنان آغاز کرد.

۱۵ اگوست ۱۹۹۳: اخراج شدگان فلسطين در جنوب لبنان، پيشنهاده دولت اسرئيل را پذيرفتند که به آنها اجازه مي داد بطور مرحله اي تا دسامبر ۱۹۹۳ به فلسطين اشغالي برگردند.

۳۰ اگوست ۱۹۹۳: توافقنامه سري پيشنويس مذاکره صلح بين اسرئيل و ساف اعلام شد. مذاکرات در اسلو (پایتخت نروژ) برگزار شد.

۱۳ سپتامبر ۱۹۹۳: بيانيه اصول خودگرداني فلسطين در اراضي اشغالي (که بطور غيررسمي به معاهده اسلو معروف است) توسط اسرئيل و ساف در واشنگتن دي. سي امضا شد. در اين معاهده اسرئيل و ساف بطور رسمي يکديگر را به رسميت شناختند.

۱۵ سپتامبر ۱۹۹۳: اسرئيل و اردن بر سر دستور جلسه مذاکرات دو جانبه بين نمايندگان خود براي کنفرانس صلح خاورميانه توافق کردند.

۱۲ ابر ۱۹۹۳: شوراي مرکزي ساف بيانيه اصولي را که با اسرئيل در ماه سپتامبر امضا شده بود، تصويب کرد.

۱۳ اکتبر ۱۹۹۳: مذاکرات اسرئيل و فلسطين در شهر طابا (در مصر) آغاز شد.

۲۴ نوامبر ۱۹۹۳: نيروهاي اسرئيل عماد آکل از فرماندهان گردانهاي قسام (شاخه نظامي حماس) را به ضرب گلوله کشتند.

۱۰ دسامبر ۱۹۹۳: همان عشروي سخنگوي نمايندگي فلسطين در مذاكرات صلح خاورميانه، استعفا كرد.

۱۳ دسامبر ۱۹۹۳: تا اين تاريخ، نيروهاي اسرائيلي مي‌بايست طبق شروط بيانيه اصول درباره خودگردان فلسطين از نوار غزه و منطقه اريحا عقب‌نشيني کرده باشند؛ اما در پي شكست توافقات به علت آرايشهاي اميني براي گذر از مرز به تأخير در آن منجر شد.

ژانويه ۱۹۹۴: اردن و ساف توافقنامه‌اي درباره همكاري اقتصادي و سياست مالي در اراضي اشغالي امضا كردند.

۱۶ ژانويه ۱۹۹۴: بيل كلينتون رئيس جمهور امريكا با اسد رئيس جمهور سوريه ملاقات كرد تا درباره روند صلح خاورميانه تبادل نظر كند. اين دو رئيس جمهور مجدداً در ماه اكتوبر با يكدیگر ملاقات كردند.

۲۲-۲۹ ژانويه ۱۹۹۴: دوازدهمين دور از مذاكرات دو جانبه صلح خاورميانه در واشنگتن دي. سي برگزار شد.

۲۵ فوريه ۱۹۹۴: ساف و ديگر نمايندگان عرب به دنبال قتل ۳۰ نمازگزار در مسجد شهر هبرون به دست يك غيرنظامي اسرائيلي از مذاكرات صلح خاورميانه عقب‌كشيدند.

۲۷ فوريه ۱۹۹۴: لبنان و سوريه، خود را از روند مذاكرات صلح خاورميانه كنار كشيدند.

۱۸ مارس ۱۹۹۴: شوراي امنيت سازمان ملل با محكوم كردن كشتار در مسجد الاقصي قطعنامه‌اي را صادر كرد.

۲۹ آوريل ۱۹۹۴: اسرئيل و ساف يك توافقنامه اقتصادي مشتمل بر روابط بين

اسرائیل و وجود يك فلسطین خودمختار را براي يك دوره پنج ساله پيش از خودگرداني امضا کردند.

۴ مه ۱۹۹۴: اسرائیل و ساف توافقنامه‌اي را با فراهم کردن خودگرداني براي فلسطین در نوار غزه و اريحا امضا کردند. طبق اين توافقنامه اسرائیل مي‌بايست نيروهاي خود را از آن مناطق بيرون ببرد و حکومت خودگردان فلسطین (PNA) مي‌بايست جايگزين اسرائیل در آنجا بشود و قدرت دولتهاي نظامي اسرائیل (به استثنای امنيت خارجي و امور خارجه) را به عهده گيرد. انتخابات شوراي ملي فلسطین (PNC) که قرار بود در ماه جولاي برگزار شود تا ماه اکتبر به تعويق افتاد.

۱۳ مه ۱۹۹۴: ارتش اسرائیل عقب نشيني خود را از نوار غزه تکميل کرد.

۲۸-۲۶ مه ۱۹۹۴: دولت تازه منصوب حکومت خودگردان براي نخستين بار تونس تشكيل جلسه داد.

۱ ژوئن ۱۹۹۴: ارتش اسرائیل به اردوگاه آموزشی حزب‌الله در لبنان حمله کرد.

۲۶ ژوئن ۱۹۹۴: حکومت خودگردان فلسطین براي نخستين بار در غزه تشكيل جلسه داد.

۱ جولاي ۱۹۹۴: عرفات به نوار غزه وارد شد.

۲۵ جولاي ۱۹۹۴: ماه اسرائیل و اردن بطور رسمي با پايان دادن به وضعيت جنگي بين يکديگر، بيانيه مشترکي را امضا کردند.

۱ سپتامبر ۱۹۹۴: مراکش تصميم خود را مبني بر گشايش يك دفتر در شهر تل‌آویو اعلام کرد.

۳۰ سپتامبر ۱۹۹۴: شوراي همکاري خليج به تحریم تجاري دوم و سوم اسرائیل پايان داد.

- ۲۰ اکتبر ۱۹۹۴: بته دنبال یک بمبگذاری انتحاری در تلاویو که توسط حماس صورت گرفت، اسرائیل بطور موقت مرزهای خود را با کرانه باختری و نوار غزه بست.
- ۲۶ اکتبر ۱۹۹۴: اسرائیل و اردن پیمان صلح جامعی را امضا کردند.
- ۱۰ نوامبر ۱۹۹۴: ملک حسین پادشاه اردن اولین دیدار رسمی خود را از اسرائیل به عمل آورد.
- ۱۸ نوامبر ۱۹۹۴: طی زدو خورد بین پلیس فلسطین و حامیان حماس و جهاد اسلامی دوازده نفر در غزه کشته شد.
- ۲۲ ژانویه ۱۹۹۵: جنبش جهاد اسلامی مسئولیت حملات بمبگذاری در نتانیا را که به کشته شدن ۲۱ منجر شد به عهده گرفت.
- ۹ فوریه ۱۹۹۵: ارتش اسرائیل عقبنشینی خود را از اراضی اردن کامل کرد.
- ۱۴ مارس ۱۹۹۵: وارن کریستوفر وزیر خارجه ایالات متحده اعلام کرد که مذاکرات صلح بین اسرائیل و سوریه از سر گرفته می شود.
- ۲۴ مه ۱۹۹۵: اسرائیل و سوریه بر سر آرایشهای امنیتی در بلندیهای مورد منازعه جولان «یادداشت تفاهمی» را امضا کردند.
- ۲۷-۲۹ ژوئن ۱۹۹۵: رؤسای ستاد اسرائیل و سوریه در واشنگتن با یکدیگر ملاقات کردند.
- ۲۸ سپتامبر ۱۹۹۵: معاهده صلح موقت اسرائیل - فلسطین درباره کرانه باختری و نوار غزه امضا شد. این معاهده (که بطور غیررسمی به معاهده طابا یا اسلو ۲ معروف است) به منظور انتخابات ۸۲ عضو شورای فلسطین و رئیس اجرایی فلسطین، بعلاوه عقبنشینی ارتش اسرائیل از شهرهای کرانه باختری و آزادی زندانیان فلسطین منعقد شد.

۱۰ اکتبر ۱۹۹۵: حافظ اسد اظهار کرد که سوریه با اسرائیل (که آرمانهای سوریه را برآورده نساخته است) پیمان صلح امضا نخواهد کرد.

۱۱ اکتبر ۱۹۹۵: اولین سری از زندانیان فلسطینی که می‌بایست طبق دومین پیمان بین اسرائیل و فلسطین رها شوند، آزاد شدند.

۲۵ اکتبر ۱۹۹۵: حکومت خودگردان فلسطین، کنترل شهر جنین را در کرانه باختری به دست گرفت. نیروهای اسرائیلی عقب‌نشینی خود را از آن شهر در ماه نوامبر و از پنج شهر دیگر در ماه دسامبر کامل کردند.

۴ نوامبر ۱۹۹۵: اسحاق رابین به دست یک دانشجوی یهودی مخالف با روند صلح به قتل رسید. شیمون پرز به نخست‌وزیری برگزیده شد و متعاقباً (با تصویب حزب لیکود) برای تشکیل کابینه جدید دعوت شد.

۲۷-۲۹ دسامبر ۱۹۹۵: مذاکرات صلح بین اسرائیل و سوریه از سر گرفته شد.

۵ ژانویه ۱۹۹۶: یحیی عیاش، یکی از عناصر اصلی جنبش حماس در غزه کشته شد. حماس عوامل اسرائیلی را مسئول کشته شدن او دانست.

۲۰ ژانویه ۱۹۹۶: انتخابات قانونی و ریاست جمهوری فلسطین برگزار شد. در انتخابات ریاست جمهوری، عرفات ۸۸/۱ درصد آرا را کسب کرد و طبق مقررات انتخاب شد. فتح ۵۴ کرسی از ۸۸ کرسی را در مجلس قانونگذاری فلسطین کسب کرد. (مجلس در قانونگذاری فلسطین - یک کرسی برای رئیس جمهور رزوا شده بود.)

- ۲۵ فوریه - ۴ مارس ۱۹۹۶: حملات با بمبگذاریهای انتحاری در بیت المقدس و چند شهر دیگر به وقوع پیوست.
- ۷ مارس ۱۹۹۶: جلسه افتتاح شورای قانونگذاری فلسطین در شهر غزه گشایش یافت.
- ۱۳ مارس ۱۹۹۶: «نشست سران حافظان صلح» در شرم الشيخ مصر برگزار شد. لبنان و سوریه این نشست را تحریم کردند.
- ۱۱ آوریل ۱۹۹۶: اسرائیل از زمین و هوا (استفاده از توپخانه و حملات هوایی) اهداف حزب الله در جنوب لبنان مورد حمله قرار داد. این حمله (که به عملیات خوشه های خشم معروف است) با هدف جلوگیری از حملات راکتی (موشکی) به شهرهای شمال اسرائیل انجام گرفت.
- ۱۸ آوریل ۱۹۹۶: بیش از ۱۰۰ غیرنظامی لبنانی طی حمله ارتش اسرائیل به پایگاه سازمان ملل در قانا کشته شدند. اسرائیل اعلام کرد که این پایگاه به اشتباه مورد حمله قرار گرفته بود.
- ۲۴ آوریل ۱۹۹۶: شورای ملی فلسطین به نفع اصلاح قرارداد رای داد و یک کمیته اجرایی جدید را انتخاب کرد.
- ۲۷ آوریل ۱۹۹۶: آتش بس میان اسرائیل و حزب الله برقرار شد.
- ۵-۶ مه ۱۹۹۶: نمایندگان اسرائیل و فلسطین «وضع نهایی» مذاکرات را آغاز کردند.
- ۲۹ مه ۱۹۹۶: بنیامین نتانیاهو، رهبر حزب محافظه کار لیکود به سمت نخست وزیر اسرائیل برگزیده شد.
- ۲۱-۲۳ ژوئن ۱۹۹۶: در پاسخ به پیروزی حزب لیکود در انتخابات اسرائیل، نشست سران عرب در قاهره برگزار شد.

- ۲ اگوست ۱۹۹۶: اسرائیل محدودیتهای گسترش استقرار ساکنان در کرانه باختری و نوار غزه را کاهش داد.
- ۲۹ اگوست ۱۹۹۶: اعتصاب عمومی فلسطینیان، کرانه باختری و نوار غزه را فرا گرفت.
- ۲۵ سپتامبر ۱۹۹۶: ناآرامی‌های خشونت بار در کرانه باختری و نوار غزه بوقوع پیوست. این ناآرامی‌ها پس از آن صورت گرفت که دولت اسرائیل تونلی را در نزدیکی مسجدالاقصی باز کرد.
- ۱۵ اکتبر ۱۹۹۶: ملک‌حسین برای نخستین بار از سال ۱۹۶۷، از کرانه باختری بازدید کرد.
- ۳۱ دسامبر ۱۹۹۶: بمبی در داخل یک اتوبوس در دمشق منفجر شد. سوریه اسرائیل را مسئول این بمبگذاری اعلام کرد.
- ۱۷ ژانویه ۱۹۹۷: ارتش اسرائیل در هبرون مجدداً مستقر شد.
- ۱۶ فوریه ۱۹۹۷: دیوید لوی وزیر امور خارجه اسرائیل و محمود عباس رئیس مذاکره کننده فلسطینیان در اولین جلسه احیای مذاکرات صلح دوجانبه شرکت کردند.
- ۲۶ فوریه ۱۹۹۷: ساخت ۶۵۰۰ مسکن جدید برای ساکنان یهودی در حرما در شرق بیت‌المقدس تصویب شد کار ساخت علی‌رغم محکومیت از طرف گروه‌های فلسطینی و دولتهای عربی در ماه مارس آغاز شد.
- ۷ مارس ۱۹۹۷: دولت ملی فلسطینی (حکومت خودگردان) تفسیر بندهای توافق شده اسرائیل را برای استقرار بیشتر نیرو در اراضی اشغالی نپذیرفت.

۷ مارس ۱۹۹۷: ایالات متحده، قطعنامه شورای امنیت را در مورد خودداری از توسعه هارهما در شرق بیت المقدس وتو کرد.

۱۸ مارس ۱۹۹۷: ساخت خانه های جدید یهودی نشین در هارهما در شرق بیت المقدس آغاز شد.

۲۱ مارس ۱۹۹۷: امریکا برای بار دوم، قطعنامه پیشنهادی سازمان ملل را درباره ممنوعیت توسعه هارهما وتو کرد.

۲۱ مارس ۱۹۹۷: به دنبال يك حمله انتحاری که توسط یکی از اعضای حماس در تلاویو صورت گرفت سه اسرائیلی به هلاکت رسیدند و ۴۰ نفر دیگر زخمی شدند. اسرائیل کرانه باختری و نوار غزه را در پاسخ به این حمله بست.

۲۹ آوریل ۱۹۹۷: دولت اسرائیل اعلام کرد که به ۵۵۰۰۰ کارگر فلسطینی از ۳۰ آوریل اجازه ورود به اسرائیل را می دهد.

۶ مه ۱۹۹۷: حکومت خودگردان فلسطین با محکوم به مرگ کردن فلسطینی هایی که به ساکنان یهودی زمین بفروشند، قانون جدید خود را اعلام کرد.

۱۵ ژوئن ۱۹۹۷: کاخ سفید بیت المقدس را به عنوان پایتخت لاینفک اسرائیل به رسمیت شناخت.

۲۲ جولای ۱۹۹۷: لوی و عرفات به منظور تبادل نظر مقدماتی درباره روند صلح در بروکسل با یکدیگر ملاقات کردند.

۲۸ جولای ۱۹۹۷: مقامات رسمی اسرائیل و فلسطین اعلام کردند که مذاکرات صلح از اوایل اگوست از سر گرفته خواهد شد.

۳۰ جولای ۱۹۹۷: عملیات بمب گذاری انتحاری توسط دو فلسطینی به مرگ ۱۴ اسرائیلی در بیت المقدس منجر شد. اسرائیل در پاسخ به این

حمله کرانه باختری و نوار غزه را بست و مانع از پرداخت ۵۰ میلیون دلار به عنوان مالیات به حکومت خودگردان شد.

۱۸ اگوست ۱۹۹۷: اسرائیل یک سوم از بودجه‌های حکومت خودگردان را، که مسدود کرده بود، آزاد کرد.

۱ سپتامبر ۱۹۹۷: اسرائیل کرانه باختری و نوار غزه را مجدداً باز کرد.

۵ سپتامبر ۱۹۹۷: نیروهای مسلح لبنان ۱۲ سرباز اسرائیلی را که تلاش می‌کردند به روستایی در لبنان داخل شوند به هلاکت رساندند. گفته می‌شد که اعضای حزب‌الله در آن روستا بوده‌اند.

۱۴ سپتامبر ۱۹۹۷: دولت اسرائیل ۵۰ درصد بودجه دولت ملی فلسطین را که از ۳۰ جولای مسدود کرده بود آزاد کرد و محدودیتهای تردد فلسطینی‌ها را در اراضی اشغالی کاهش داد.

۱۵ سپتامبر ۱۹۹۷: نتانیاهو پروژه مسکن در شرق بیت‌المقدس را که باعث آشفتگی در روند صلح شده بود، وتو کرد.

۲۵ سپتامبر ۱۹۷۷: خالد مشعل از رهبران گروه فلسطینی حماس، در شهر امان پایتخت اردن توسط عوامل اسرائیل ترور شد. این ترور ناموفق باعث به وجود آمدن فعالیت دیپلماتیک برای حفظ روابط بین اسرائیل و اردن شد.

۱ اکتبر ۱۹۹۷: تعدادی از زندانیان عرب که شیخ احمدیاسین (یکی از بنیانگذاران حماس) نیز در بین آنها بود از زندانهای اسرائیل آزاد شدند. این تبادل در پی برگرداندن دو نفر از عوامل موساد بود که تلاش کرده بودند خالد مشعل را در اردن ترور کنند.

۸ اکتبر ۱۹۹۷: عرفات و نتانیا هو اولین مذاکرات خود را پس از گذشت هشت ماه در نقطه بازرسی اریز (Erez) واقع در بین اسرائیل و نوار غزه انجام دادند.

۱۶-۱۸ نوامبر ۱۹۹۷: چهارمین کنفرانس اقتصادی خاورمیانه و شمال آفریقا (MENA) در دوحه پایتخت قطر برگزار شد. اعراب به علت شرکت نماینده اسرائیل در این کنفرانس، آن را تحریم کردند.

۳۰ نوامبر ۱۹۹۷: کابینه اسرائیل با عقب‌نشینی از کرانه باختری موافقت کرد اما زمان و میزان آن را مشخص نکرد. دولت همچنین متعهد شد که یک تیم از وزرا را برای تصمیم‌گیری در مورد اینکه چه مناطقی از کرانه باختری را بطور موقت اسرائیل نگهداری کند، تشکیل دهد.

۲۰ ژانویه ۱۹۹۸: نتانیا هو طی بازدیدي از ایالات متحده با کلینتون به مذاکره پرداخت که در مذاکره، وی طرح‌های پیشنهادی امریکا را برای عقب‌نشینی دو مرحله‌ای نیروهای اسرائیلی از ۱۵-۱۰ درصد کرانه باختری نپذیرفت. وی در عوض پیشنهاد کرد که عقب‌نشینی نباید بیش از ۹/۵ درصد آن اراضی باشد.

۳۱ ژانویه ۱۹۹۸: مادلین آلبرایت وزیر خارجه امریکا از خاورمیانه بازدید و با نتانیا هو و عرفات مذاکره کرد. تلاش برای شروع مجدد روند صلح با عاشق روبه رو شد.

۲۹ فوریه ۱۹۹۸: موساد (آژانس اطلاعات نظامی اسرائیل) نتیجه کمیسیون بررسی و تحقیق خود را در رابطه با ترور خالد مشعل از رهبران حماس در سپتامبر ۱۹۹۷، انتشار داد.

نتانیاهو از مسئولیت عملیات تبرئه شد. سرلشکر دنیاتو، رئیس موساد، که در این گزارش به شدت مورد انتقاد قرار گرفته بود، استعفا کرد و افرایم هالوی جایگزین وی شد. ۱۵-۱۸ مارس ۱۹۹۸: رابین کوک وزیر امور خارجه انگلیس، به منظور مطرح کردن اتحادیه اروپا در روند صلح از خاورمیانه بازدید کرد. وی در طول سفر خود از منطقه، بازدید بحث‌انگیزی از اسکان یهودیان در حرما به عمل آورد.

۲۹ مارس ۱۹۹۸: به دنبال کشف جسد محی‌الدین شریف، رهبر شاخه نظامی حماس، ترس از حملات تلافی‌جویانه، اسرائیل را فرا گرفت؛ اما پس از آنکه تعدادی از اعضای حماس به خاطر این قتل بازداشت شدند، اینطور وانمود شد که این قتل در نتیجه منازعه قدرت در داخل گروه حماس صورت گرفته است.

۱ آوریل ۱۹۹۸: کابینه امنیت داخلی اسرائیل به پذیرش قطعنامه ۴۲۵ شورای امنیت سازمان ملل (که در مارس ۱۹۷۸ تصویب شده بود) به اتفاق آرا رأی داد مشروط بر اینکه با تضمین امنیت مرز شمالی اسرائیل از جنوب لبنان عقب‌نشینی کند. لبنان تأکید کرد که قطعنامه ۴۲۵ نیاز به عقب‌نشینی مشروط از خاک آن کشور ندارد و شروط اسرائیل را برای خروج نپذیرفت.

۲۱-۱۶ آوریل ۱۹۹۸: تونی بلر نخست‌وزیر انگلیس از منطقه خاورمیانه بازدید، و طی این بازدید از عرفات و نتانیاهو دعوت کرد که در اوائل ماه مه در کنفرانس سران برای صلح در لندن حضور یابند. وی در طول این

بازدید توافقنامه امنیتی اتحادیه اروپا -
فلسطین را امضا کرد.

۴-۵ مه ۱۹۹۸: آلبرایت با عرفات و
نتانیا هو مذاکرات جداگانه‌ای را در لندن
انجام داد. پیشرفت قابل ملاحظه‌ای در روند
صلح دیده نشد. هرچند دو طرف برای مذاکرات
بیشتر به واشنگتن دعوت شدند، نتانیا هو از
شرکت در آن خودداری ورزید زیرا در
مذاکرات، شروطی برای حمایت اسرائیل از طرح
امریکا مبنی بر عقب‌نشینی از ۱۳/۱ درصد کرانه
باختری اعمال شده بود (اسرائیل قبلاً اعلام
کرده بود که عقب‌نشینی نباید بیش از ۹/۵
درصد باشد).

۲۶ مه ۱۹۹۸: درگیری شدیدی در شرق
بیت‌المقدس به وجود آمد. این درگیری پس از آن
به وقوع پیوست که یک سازمان اسکان دهنده
یهودی، کار ساخت یک ساختمان مذهبی را در
اراضی مورد مشاجره در بخش عرب‌نشین شهر آغاز
کرد.

۲۱ ژوئن ۱۹۹۸: کابینه اسرائیل پیش‌نویس
طرحی را برای گسترش مرزهای شهری بیت‌المقدس
به تصویب رساند. دولتهای عربی، جامعه
بین‌الملل و فلسطینیان این تصمیم‌گیری را محکوم
کردند.

۷ جولای ۱۹۹۸: سازمان ملل، علی‌رغم
مخالفت‌های اسرائیل و امریکا به ارتقای
وضعیت ساف رأی داد تا به آن سازمان اجازه
داد شود مشارکت بیشتری داشته باشد.

۱۹-۲۲ جولای ۱۹۹۸: مذاکره کنندگان
اسرائیلی و فلسطینی بخش دوم از مذاکرات
مستقیم صلح خود را بعد از ۱۶ ماه برگزار
کردند؛ اما مذاکرات در خصوص دستیابی به یک

توافق امنیتی بر سر عقبنشینی با شکست روبه‌رو شد.

۲۲ جولای ۱۹۹۸: سوریه، قانون اسرائیل را محکوم کرد که در آن تصریح شده بود هرگونه عقبنشینی از بلندیهای جولان به تصویب پارلمانی اسرائیل و انتخابات در یک رفراندوم نیاز دارد.

۲۲ جولای ۱۹۹۸: کنست تصویب پیش‌نویس اولیه لایحه‌ای را گذراند که در آن عقبنشینی اسرائیل از بلندیهای جولان یا هر بخش دیگر از بیت‌المقدس به رأی اکثریت و برگزاری رفراندوم در کنست قبل از هرگونه اقدام نیاز داشت. سوریه این اقدام را محکوم کرد.

۲۸ سپتامبر ۱۹۹۸: در یک نشست میانجی‌گرانه که در واشنگتن برگزار شد رهبران اسرائیل و فلسطین توافق کردند که در کنفرانس صلح سه‌جانبه در امریکا که در اواسط ماه اکتبر ۱۹۹۸ برگزار خواهد شد شرکت کنند. نتانیاهو خطاب به جمع عمومی سازمان ملل قبلاً گفته بود که اعلام یکطرفه دولت مستقل فلسطینی به منزله پایان دادن به روند صلح خواهد بود.

۱۵ اکتبر ۱۹۹۸: ایالات متحده میانجی‌گری مذاکرات بین نتانیاهو و عرفات در کشتزار (استراحتگاه) وای (Wye) واقع در مریلند (امریکا) شد.

۲۳ اکتبر ۱۹۹۸: پس از سه روز مذاکره بین عرفات و نتانیاهو در حضور کلینتون و ملک‌حسین، یادداشت تفاهم «وای ریور» به امضا رسید. در این معاهده جدول زمانی سه‌ماهه برای تحقق توافقنامه موقت سال ۱۹۹۵ ارائه شد و آغاز مذاکرات مربوط به وضعیت نهایی را تسهیل بخشید. معاهده «وای ریور» اولین گام

در توسعه روابط بین اسرائیل و فلسطین پس از ۱۹ ماه بود.

۲۰ نوامبر ۱۹۹۸: اسرائیل اولین مرحله عقب‌نشینی نیروهای خود را از کرانه باختری تحقق بخشید و ۲۵۰ زندانی فلسطینی را طبق معاهده «وای ریور» آزاد کرد.

۲۴ نوامبر ۱۹۹۸: عرفات بطور رسمی فرودگاه بین‌المللی غزه را افتتاح کرد.

۱۵-۱۲ دسامبر ۱۹۹۸: کلینتون از اراضی فلسطین بازدید کرد. پیش از این بازدید، درگیری‌های خشونت باری بین تظاهرات کنندگان فلسطینی و نیروهای امنیتی اسرائیل در کرانه باختری و غزه صورت گرفت.

۱۴ دسامبر ۱۹۹۸: شورای قانونگذاری فلسطین طی نشستی با شرکت کلینتون بر حذف بندهای منشور ملی فلسطین (پیمان نامه ساف) که ضد اسرائیلی شده می‌شد، مجدداً تایید کرد.

۱۵ دسامبر ۱۹۹۸: طی نشستی که با حضور کلینتون، نتانیاهو و عرفات در پست بازرسی ارز (Erez) برگزار شد، نتانیاهو اعلام کرد که اسرائیل به دومین عقب‌نشینی نیروها (از کرانه باختری) که در معاهده وای ریور به آن اشاره شده بود، مبادرت نخواهد کرد. عرفات خواست که ساخت‌وساز بیشتری برای یهودیان در اراضی مورد منازعه صورت نگیرد و از نادیده گرفتن امکان اعلام یکجانبه استقلال ملی فلسطین خودداری ورزید.

۲۰ دسامبر ۱۹۹۸: کابینه اسرائیل به تعلیق اجرای یادداشت تفاهم وای ریور رای داد.

۱ ژانویه ۱۹۹۹: کابینه امنیتی رای داد که با هدف قرار دادن زیرساخت‌های مرکز و شمال لبنان به حملات بیشتر حزب‌الله پاسخ دهد.

۱۸ فوریه ۱۹۹۹: ارتش اسرائیل روستای ارنون لبنان را در حاشیه «منطقه امنیتی» اسرائیل به اشغال خود در آوردند. ارنون را متعاقباً هزاران دانشجوی لبنانی آزاد کرد.

۲۸ فوریه ۱۹۹۹: در يك عملیات کمین که توسط حزب الله انجام گرفت، سر لشکر ارزگرشتاین فرمانده واحد ارتباطات ارتش اسرائیل به هلاکت رسید. وی ارشدترین افسر اسرائیلی بود که پس از تهاجم سال ۱۹۸۲ در آنجا بهلاکت می‌رسید. اسرائیل در پاسخ به این اقدام، يك سلسله حملات هوایی را علیه اهداف حزب الله در جنوب لبنان ترتیب داد.

۲۶ مارس ۱۹۹۹: رهبران اتحادیه اروپا با تشکیل جلسه در برلین، «بیانیه برلین» را صادر کردند که در آن از اسرائیل درخواست شده بود که از مذاکرات «وضعیت نهایی» با حکومت خودگردان تا ظرف يك سال خودداری کند.

۱۵-۱۴ آوریل ۱۹۹۹: ارتش اسرائیل روستای ارنون را مجدداً به اشغال خود در آورد.

۲۹ آوریل ۱۹۹۹: شورای مرکزی ساف هرگونه اعلام یکجانبه استقلال ملی فلسطین را تا بعد از انتخابات عمومی اسرائیل به تعویق انداخت. اعتراضات شدیدی در واکنش به این تصمیم در کرانه باختری، غزه و شرق بیت المقدس صورت گرفت.

۴ مه ۱۹۹۹: «دوره موقت اسلو» به پایان رسید. این دوره در معاهده موقت بین اسرائیل و حکومت خودگردان در ۲۸ سپتامبر ۱۹۹۵ امضا شده بود.

۱۷ مه ۱۹۹۹: ایهود باراک از حزب کارگر در انتخابات نخست‌وزیری اسرائیل به پیروزی رسید.

۱-۳ ژوئن ۱۹۹۹: «ارتش جنوب لبنان» که اسرائیل پشتیبان آن بود از قلمرو بسته جزین در شمال شرقی «منطقه امنیتی» لبنان بطور یکجانبه عقب‌نشینی کرد.

۳ ژوئن ۱۹۹۹: فلسطینی‌ها در کرانه باختری «روز خشم» را علیه گسترش مستمر اسکان اسرائیلی‌ها اعلام کردند.

۲۴-۲۵ ژوئن ۱۹۹۹: کابینه در حال کناره‌گیری اسرائیل یک سلسله حملات هوایی را علیه اهداف زیرساختاری در مرکز و جنوب لبنان آغاز کرد. این حملات از زمان «عملیات خوشه‌های خشم» در سال ۱۹۹۶ سنگین‌ترین حملات بود که دست کم هشت غیرنظامی در این حملات کشته و هفتاد نفر نیز مجروح شدند.

۹ جولای ۱۹۹۹: باراک یک سری نشست «سران» رهبران عرب و دیگر رهبران دنیا آغاز کرد. اولین نشست با مبارک رئیس‌جمهور مصر بود.

۱۱ جولای ۱۹۹۹: باراک و عرفات اولین مذاکرات مستقیم خود را در پست بازرسی ارز (Erez) برگزار کردند.

۲۰ جولای ۱۹۹۹: سوریه با اسرائیل اعلام آتش‌بس کرد.

۱ اگوست ۱۹۹۹: پس از اینکه عرفات طرح باراک را مبنی بر به تعویق انداختن اجرای یادداشت تفاهم وای‌ریور و تلفیق عقب‌نشینی بیشتر اسرائیل از کرانه باختری را با مذاکرات «وضعیت نهایی» را رد کرد، مذاکره بین نمایندگان اسرائیل و فلسطین با شکست روبه رو شد.

- ۲۵ اگوست ۱۹۹۹: نیروهای امنیتی اردن، دفترهای حماسی را در شهر عمان تعطیل کردند. خانه خالد مشعل مورد هجوم واقع شد و شماری از فعالان اصلی حماس بازداشت شدند.
- ۴ سپتامبر ۱۹۹۹: اسرائیل و حکومت خودگردان معاهده «وای ریوا ۲» را با تشریح جدول زمانی اصلاح شده برای شروط عقب افتاده یادداشت تفاهم اصلی وای ریور در تفریحگاه شرم‌الشیخ مصر امضا کردند.
- ۹ سپتامبر ۱۹۹۹: اسرائیل ۱۹۹ زندانی فلسطینی را طبق معاهده «وای ریوا ۲» آزاد کرد.
- ۱۰ سپتامبر ۱۹۹۹: اسرائیل ۷ درصد از اراضی کرانه باختری را به حکومت خودگردان تحویل داد.
- ۲۲ سپتامبر ۱۹۹۹: نیروهای امنیتی اردن سه تن از رهبران حماس از جمله خالد مشعل را هنگام ورود به اردن در فرودگاه عمان بازداشت کردند. آنها به فعالیت‌های سیاسی غیرقانونی و تروریسم متهم شدند.
- ۲ نوامبر ۱۹۹۹: باراک و عرفات در حالی که در مراسم چهارمین سالگرد ترور اسحاق رابین شرکت می‌کردند، مذاکرات خود را در اسلو برگزار کردند.
- ۸ نوامبر ۱۹۹۹: مذاکره کنندگان اسرائیلی و فلسطینی مذاکره درباره موضوعات مربوط به «وضعیت نهایی» را در شهر رام‌الله در کرانه باختری آغاز کردند.
- ۲۱ نوامبر ۱۹۹۹: خالد مشعل و دیگر اعضای ارشد حماس از اردن اخراج شدند و به قطر رفتند.

۱۵-۱۶ دسامبر ۱۹۹۹: به دنبال توافقنامه‌ای که در اوایل این ماه برای از سرگیری مذاکرات صلح (که از سال ۱۹۹۶ به تعلیق درآمده بود) حاصل شد، باراک و فاروق الشرع وزیر خارجه سوریه، برای مذاکره در واشنگتن به میزبانی کلینتون با یکدیگر ملاقات کردند.

۲۱ دسامبر ۱۹۹۹: عرفات و باراک به منظور مذاکره در رام‌الله با یکدیگر ملاقات کردند. این نخستین باری بود که یک نخست‌وزیر اسرائیلی در مذاکرات صلح سرزمین‌های تحت کنترل فلسطین شرکت می‌کرد.

۳-۹ ژانویه ۲۰۰۰: مذاکرات صلح اسرائیل - سوریه در شرفد زتون ویرجینای غربی ایالات متحده با حضور نخست‌وزیر اسرائیلی و وزیر امور خارجه سوریه بدون نتیجه پایان یافت. دور بعدی مذاکرات برای ۱۹ ژانویه متعاقباً به دلایل نامعلومی به تعویق افتاد.

۱۷ ژانویه ۲۰۰۰: در نشستی که در تل‌آویو بین باراک و عرفات صورت گرفت نخست‌وزیر اسرائیل نیاز به انعطاف‌پذیری در دادن ضرب‌الاجل برای عقب‌نشینی نیروها و رسیدن به توافق بر سر موضوعات «وضعیت نهایی» را خواستار شد.

۳ فوریه ۲۰۰۰: مذاکره بین عرفات و باراک در غزه به دنبال عدم توافق بر سر سومین عقب‌نشینی نیروهای اسرائیلی (از کرانه باختری) با خشونت و تندي به پایان رسید.

۷ فوریه ۲۰۰۰: اسرائیل به تلافي مرگ پرسنل «ارتش جنوب لبنان» و نظامیان اسرائیلی در حملات اواخر ژانویه، مواضع حزب‌الله و برخی اهداف زیربنایی لبنان را بمباران کرد.

۱۳ فوریه ۲۰۰۰: ضرب‌الاجل توافق راجع به چارچوب معاهده وضعیت موقتی (FAPS) مربوط به توافقنامه شرم‌الشیخ در سال ۱۹۹۹ که توسط اسرائیل و حکومت خودگردان صورت گرفته بود، سپری شد.

۵ مارس ۲۰۰۰: اسرائیل اعلام کرد که بطور یکجانبه تا هفتم جولای از جنوب لبنان عقب‌نشینی می‌کند.

۹ مارس ۲۰۰۰: عرفات و باراک در جلسه‌ای که مبارک برای اجرای مذاکرات صلح در شرم‌الشیخ تشکیل داده بود، موافقت کردند که مذاکرات صلح را از سر گیرند.

۲۱ مارس ۲۰۰۰: ارتش اسرائیل گام نهایی عقب‌نشینی مرحله دوم را که در یادداشت تفاهم وای ریور در سال ۱۹۹۸ مورد توافق واقع شده بود، کامل کرد. مذاکره‌کنندگان اسرائیلی و فلسطینی مذاکرات مربوط به «وضعیت نهایی» را در واشنگتن از سر گرفتند.

۲۶ مارس ۲۰۰۰: اسد و کلینتون طی نشست «سران» در ژنو موفق نشدند طرحی را برای از سرگیری مذاکرات روند صلح سوریه - اسرائیل بیابند.

۱۳ آوریل ۲۰۰۰: اسرائیل به تعلیق ساخت و ساز در بلندیهای جولان پایان داد.

۳۰ آوریل ۲۰۰۰: مذاکره‌کنندگان فلسطین در اعتراض به طرحهای اسرائیل مبنی بر گسترش ساخت و ساز شهرک معاله دومین از مذاکرات مربوط به «وضعیت نهایی» در ایلات کناره کشیدند.

۷ مه ۲۰۰۰: عرفات و باراک به منظور مذاکرات «بحران» قبل از انقضای ضرب‌الاجل ۱۳ مه در راستای توافق با «معاهده چارچوب وضعیت دائم» که با میانجیگری دنیس راس

فرستاده مخصوص امریکا در رام الله صورت گرفت با یکدیگر ملاقات کردند.

۱۸-۱۵ مه ۲۰۰۰: پنجاه و دومین سالگرد اعلام دولت اسرائیل، که فلسطینیان آن را «روز خشم» نامگذاری کرده اند به درگیری خشونت بار میان نیروهای امنیتی اسرائیلی و فلسطینیان در سرتاسر کرانه باختری و غزه منجر شد؛ دست کم شش فلسطینی کشته و چند صد نفر دیگر مجروح شدند.

۲۴ مه ۲۰۰۰: عقبنشینی سریع اسرائیل از جنوب لبنان چند هفته قبل از ضرب الاجل اصلی کامل شد. این عقبنشینی پس از آن انجام گرفت که نیروهای حزب الله و حامیان غیرنظامی آن، مواضعی را که ارتش اسرائیل در جنوب لبنان متروک رها کرده بود به تصوف خود درآوردند.

۱۰ ژوئن ۲۰۰۰: حافظ اسد درگذشت. جلسه اضطراری مجلس خلق سوریه اصلاحیه قانون اساسی را به تصویب رساند که حداقل سن ریاست جمهوری را از ۴۰ به ۳۴ سالگی - برابر با سن بشار اسد پسر دوم رئیس جمهور فقید - کاهش داد. بشار به ریاست جمهوری برگزیده شد.

۲۵-۱۱ جولای ۲۰۰۰: عرفات و باراک در حضور کلینتون در اجلاس صلحی در کمپ دیوید شرکت کردند. توافق بر سر موضع وضعیت بیت المقدس به شکست انجامید.

۶ سپتامبر ۲۰۰۰: کلینتون جلسات جداگانه ای را با عرفات و باراک برگزار کرد. برگزاری این جلسات در شهر نیویورک بود؛ جایی که رهبران برای شرکت در «کنفرانس سران هزاره» سازمان ملل حضور یافته بود.

۱۰ سپتامبر ۲۰۰۰: شورای ملی فلسطین، پس از یک نشست دو روزه در غزه، توسط عرفات طرحی

را به تصویب رساند تا بیانیه یکجانبه دولت فلسطینی را در ۱۳ سپتامبر همزمان با انقضای ضرب‌الاجل برای خاتمه مذاکرات مربوط به «وضعیت دائم» به تعویق اندازد.

۱۹ سپتامبر ۲۰۰۰: اسرائیل جدول زمانی مذاکره با حکومت خودگردان را با بیان اینکه فلسطین در حل بن‌بست روند صلح شکست خورده است، باطل اعلام کرد.

۲۵ سپتامبر ۲۰۰۰: باراک و عرفات برای اولین بار پس از «کنفرانس سران» کمپ دیوید در ماه جولای در منزل نخست‌وزیر اسرائیل با هم ملاقات کردند تا درباره مذاکرات صلح تبادل نظر کنند، قرار گذاشته شد برای مذاکرات بعدی در امریکا با هم ملاقات کنند.

۲۸ سپتامبر ۲۰۰۰: آریل شارون رهبر حزب لیکود از مکان مقدس مورد منازعه معروف به «کوه معبد» (در زبان یهودیان «کوه معبد» و به زبان مسلمانان «حرم الشریف») بازدید کرد. این بازدید باعث اعتراضات شدید در سراسر کرانه باختری و نوار غزه شد.

۵ اکتبر ۲۰۰۰: باراک خیلی زود مذاکرات صلح امریکا را ترک و اعلام کرد که وی در مذاکرات بعدی که در مصر برگزار خواهد شد شرکت نمی‌کند.

۶ اکتبر ۲۰۰۰: پلیس اسرائیل به منظور دستگیری گروهی از جوانان فلسطینی که چند ساعت قبل به پلیس حمله کرده بودند، محوطه مسجدالاقصی را به محاصره خود درآورد. این اقدام باعث بروز اعتراضات شدید در بین اعراب اسرائیلی و فلسطینی‌ها در سراسر کشور شد و جامعه بین‌الملل نیز آن را محکوم کرد.

۷ اکتبر ۲۰۰۰: باراک اعلام کرد که عرفات باید ظرف ۴۸ ساعت خشونت را در شرق بیت المقدس، غزه و کرانه باختری - که به انتفاضه الاقصی معروف می باشد - سرکوب کند. در غیر این صورت نیروهای مسلح حمله به اهداف فلسطینی را تشدید خواهند کرد. شورای امنیت سازمان ملل با محکوم کردن استفاده افراطی اسرائیل از زور علیه فلسطینیان، قطعنامه ای را صادر کرد.

۷ اکتبر ۲۰۰۰: چریکهای حزب الله در اعتراض به حبس زندانیان فلسطینی و لبنانی توسط اسرائیل، سه سرباز اسرائیلی را در مزارع شبعاً نزدیک مرز سوریه به اسارت درآوردند.

۹ اکتبر ۲۰۰۰: حکومت عراق برای آزادی فلسطین درخواست جهاد، و اعلام کرد که پنج میلیون دلار برای این منظور به آنها کمک خواهد کرد.

۱۱-۱۲ اکتبر ۲۰۰۰: کوفی عنان دبیر کل سازمان ملل به منظور مذاکره برای رهایی سربازان اسرائیلی اسیر شده در مزارع شبعاً از بیروت بازدید کرد.

۱۲ اکتبر ۲۰۰۰: اسرائیل مقامات فلسطینی را برای رهایی شمار زیادی از زندانیان حماس، مورد انتقاد قرار داد. در این روز، تظاهرات کنندگان فلسطین به یک مرکز پلیس در شهر رام الله حمله ور شدند و دو نفر از نیروهای امنیتی اسرائیل را که در آنجا در بازداشت به سر می بردند به هلاکت رساندند. متعاقباً اسرائیلیها با موشک آن ساختمان را مورد حمله قرار دادند.

۱۶-۱۷ اکتبر ۲۰۰۰: در کنفرانسی که با میانجیگری سازمان ملل در شرم الشیخ برگزار

شد و کلینتون ریاست آن را به عهده داشت، اسرائیل با طرف فلسطینی توافق کرد که به خشونت پایان دهد و هیئتی را برای تحقیق از دعاوی خود تعیین کند و به بستن مناطق تحت کنترل فلسطینی‌ها و عقب‌نشینی نیروهای مستقر در آنجا خاتمه دهد و فرودگاه غزه را بازگشایی کند. باراک همچنین درخواست کرد که عرفات ۶۵ مبارز اسلامگر را که حکومت خودگردان در اوایل این ماه آزاد کرده بود مجدداً بازداشت نماید.

۱۸ اکتبر ۲۰۰۰: باراک و عرفات به منظور تبادل نظر بر سر اجرای توافقنامه صلح با یکدیگر ملاقات کردند. روز بعد نیروهای اسرائیلی عقب‌نشینی از مواضع خود در غزه و کرانه باختری را آغاز کردند. مرز کارنی (که از نوار غزه می‌گذرد) که از دو هفته قبل به علت ناآرامی بسته شده بود، نیز بازگشایی شد.

۱۹ اکتبر ۲۰۰۰: در نشستی متشکل از وزرای خارجه کشورهای عربی در قاهره، سوریه درخواست کرد که طبیعی سازی روابط با اسرائیل پایان یابد.

۲۱-۲۲ اکتبر ۲۰۰۰: رهبران کشورهای عرب در قاهره تصریح کردند که اسرائیل مسئول تمامی خشونت‌های اخیر است. طی هفته‌های جاری مراکش، عمان و تونس به روابط دیپلماتیک خود با اسرائیل پایان دادند و مصر و قطر نیز در ماه نوامبر به آن کار اقدام کردند.

۲۲ اکتبر ۲۰۰۰: اسرائیل اعلام کرد که به علت از سرگیری خشونت‌های فلسطینیان، روند صلح را بطور رسمی متوقف کرده است. نیروهای اسرائیلی از زمان اجرای توافقنامه آتش‌بس

نه فلسطینی را به ضرب گلوله از پای درآوردند.

۲۴ اکتبر ۲۰۰۰: یک تظاهرات ضد اسرائیلی در نزدیکی مرز اسرائیل به وقوع پیوست. تظاهرات کنندگان خواستار این بودند که به آوارگان فلسطینی در اردن اجازه بازگشت به خانه‌هایشان داده شود.

۲۶ اکتبر ۲۰۰۰: جنبش جهاد اسلامی با بمب گذاری انتحاری به یک پاسگاه امنیتی اسرائیل در غزه حمله کرد.

۲۹ اکتبر ۲۰۰۰: اسرائیل تانکها و خودروهایی زرهی خود را به نوار غزه فرستاد تا جاده شهرک یهودی‌نشین نزاریم را باز کنند. در این عملیات یک فلسطینی کشته و چند نفر دیگر مجروح شدند.

۱ نوامبر ۲۰۰۰: شیمون پرز، وزیر همکاریهای منطقه‌ای اسرائیل، مذاکرات «بحران» با عرفات را در غزه برگزار کرد، روز بعد هنگامی که در انفجار یک اتومبیل بمب‌گذاری شده توسط جهاد اسلامی دو اسرائیلی به هلاکت رسیدند، توافق آتش‌بس جلسه مذکور با شکست روبه‌رو شد.

۱۶ نوامبر ۲۰۰۰: در عملیات بمب‌گذاری در مزارع شبعاً که توسط حزب‌الله انجام شد، دو سرباز اسرائیلی مجروح شدند و یکی نیز به هلاکت رسید. در عملیات بمب‌گذاری دیگری که در اواخر این ماه در آن منطقه صورت گرفت دو سرباز دیگر مجروح شدند.

۱۷ نوامبر ۲۰۰۰: دولت اسرائیل، کرانه باختری و غزه را محاصره اقتصادی کرد.

۲۰ نوامبر ۲۰۰۰: بمبی در نزدیکی یک اتوبوس مدرسه اسرائیلی در نوار غزه منفجر شد که

در پی آن دو تن کشته و نه کودک و بزرگسال نیز مجروح شدند. نیروهای اسرائیلی به تلافی این عملیات، مقر نیروهای امنیتی فلسطین و ساختمان حزب فتح را گلوله‌باران کرد که چهار تن از مقامات فتح در این گلوله‌باران کشته شدند.

۲۸ نوامبر ۲۰۰۰: باراک اعلام کرد که انتخابات نخست‌وزیری در ماه فوریه ۲۰۰۱ برگزار خواهد شد. روز بعد شاورن نامزدي خود را برای پست نخست‌وزیری اعلام کرد.

۲۹ نوامبر ۲۰۰۰: روسیه واسطه دور بعدی مذاکرات صلح بین اسرائیل و فلسطینیان شد. باراک اعلام کرد که اسرائیل نیروهای خود را از کرانه باختری به عقب خواهد کشید مشروط بر اینکه حکومت خودگردان موافقت کند هرگونه مذاکره بر سر موضوعات باقی مانده «وضعیت نهایی» را به تعویق اندازد. حکومت خودگردان این موضوع را نپذیرفت.

۷ دسامبر ۲۰۰۰: دادگاهی در ناپلس، مردی را به جرم همکاری با سرویس‌های جاسوسی اسرائیل در رابطه با قتل فرمانده حماس به مرگ محکوم کرد. در اواخر این ماه دو نفر دیگر که با او همکاری کرده بودند به قتل رسیدند.

۱۱ دسامبر ۲۰۰۰: به دنبال چند انفجار در نوار غزه و تل‌آویو، مذاکرات صلح با میانجیگری آمریکا به شکست انجامید. به نظر می‌رسد که کلینتون ایجاد یک دولت فلسطینی را پیشنهاد داده که مشتمل بر نوار غزه و ۹۵ درصد از کرانه باختری بوده است مشروط بر اینکه حکومت خودگردان از تقاضای خود مبنی بر اجازه بازگشت به آوارگان فلسطینی در

مناطقى که در سال ۱۹۴۸ ترک کرده بودند، دست بردارد.

۳۰ دسامبر ۲۰۰۰: به دنبال حمله مسلحانه اسرائیل به یکی از رهبران «جبهه دمکراتیک برای آزادی فلسطین» و مجروح کردن وی، این جبهه از عرفات خواست که بین تمامی فلسطینیان سلاح توزیع کند.

۳۱ دسامبر ۲۰۰۰: نیروهای اسرائیلی به سمت ۵ فلسطینی شلیک کردند که در میان آنها یک پسر بچه ۱۰ ساله دیده می‌شد. فلسطینیان به تلافی این کار، شهر اسرائیلی نتانیا را با سه بمب مورد حمله قرار دادند و بیش از ۴۰ نفر را مجروح کردند.

۳۱ دسامبر ۲۰۰۰: بنیامین کاهانه، رهبر جنبش شهرک‌نشینان افراط‌گرای یهودی «کاهله چای» به ضرب گلوله به هلاکت رسید. در این روز یکی از مقامات ارشد حماس در کرانه باختری کشته شد.

۱ ژانویه ۲۰۰۱: سه بمب در نتانیا منفجر شد که به زخمی شدن بیش از ۴۰ اسرائیلی منجر شد. روز قبل از آن نیروهای اسرائیلی ۵ نفر از فلسطینیان را به ضرب گلوله از پای درآورده بودند.

۱۶-۵ ژانویه ۲۰۰۱: مذاکرات صلح با میانجیگری امریکا از سر گرفته شده، اما مدت کوتاهی پس از آن به هلاکت رسیدن یکی از ساکنان یهودی در نوار غزه، این مذاکرات خاتمه یافت. ساکنان افراط‌گرای یهودی پس از آن حملات انتقادیانه را علیه فلسطینیان آغاز کردند.

۲۱ ژانویه ۲۰۰۱: دولت اسرائیل اعلام کرد که کمیسیون تحقیق و بررسی را به رهبری

میچل تحریم خواهد کرد. این اقدام پس از آن صورت گرفت که کمیسیون بررسی و تحقیق بدون اجازه مقامات اسرائیل از حرم الشریف (کوه معبد) بازدید کرد.

۲۱ ژانویه ۲۰۰۱: مذاکرات صلح در شهر طابای (مصر) برگزار شد؛ اما خیلی زود پس از اینکه غیرنظامیان اسرائیلی در پی یک حمله در کرانه باختری به هلاکت رسیدند، این مذاکرات به حالت تعلیق درآمد. حماس مسئولیت این حمله را به عهده گرفت.

۵ فوریه ۲۰۰۱: اسرائیل پس از انتقال سازمان ملل از دیوار امنیتی، موافقت کرد که این دیوار را که در داخل خاک لبنان ساخته بود و نیروهای اسرائیلی هشت ماه پیش آنجا را تخلیه کرده بودند، تخریب کند.

۶ فوریه ۲۰۰۱: شارون با کسب ۶۲/۴ درصد آرا، نخست وزیر اسرائیل شد. ۶۲/۳ درصد از واجدین شرایط رأی دهی در این انتخابات شرکت کرده بودند. باراک پس از شکست در این انتخابات از رهبری حزب کارگر استعفاء و کناره‌گیری خود را از زندگی سیاسی اعلام کرد.

۶ فوریه ۲۰۰۱: پس از انتخاب شارون به سمت نخست‌وزیری اسرائیل، تظاهرات شدیدی در کرانه باختری و اردوگاه‌های صبرا و شتیلا در اعتراض به تجاوز او به حریم مسجدالاقصی برپا شد. تظاهرکنندگان به طور گسترده بر این باور بودند که شارون با این اقدام مسئول ناآرامی‌های سال ۲۰۰۱-۲۰۰۰ فلسطین بوده است.

۸ فوریه ۲۰۰۱: به دنبال انتخاب شاورن به سمت نخست‌وزیری اسرائیل، که در مبارزات انتخاباتی خود گفته بود در پی آشتی دادن

کشور خود با سوریه خواهد بود، اسد تأکید کرد که دولتش تنها مذاکرات صلح را در نظر خواهد گرفت؛ آن هم مشروط بر اینکه اسرائیل از بلندیهای جولان عقب‌نشینی کند.

۲۰-۱۹ مارس ۲۰۰۱: در حالی که شاورن برای مذاکره با جورج بوش، رئیس‌جمهور جدید امریکا از واشنگتن بازدید می‌کرد، چریک‌های فلسطینی یکی از ساکنان یهودی را در کرانه باختری به ضرب گلوله به هلاکت رساندند. نیروهای اسرائیلی، دکتر حنان عشروی یکی از سخنگویان فلسطین را به همراه چهار فرزندش مجروح کردند.

۲۸-۲۷ مارس ۲۰۰۱: شهر امان (پایتخت اردن) میزبان کنفرانس رهبران عرب بود که کوفی عنان دبیرکل سازمان ملل نیز در آن حضور داشت. رهبران عرب متعهد شدند از فلسطین پشتیبانی مالی بیشتری کنند، اما موفق نشدند سیاست‌های مشترکی را در رابطه با تجربیات عراق و آشتی عراق و کویت اتخاذ کنند. اما در اتخاذ یک سیاست مشترک در خصوص مجازات‌های عراق و آشتی و مصالحه میان عراق و کویت شکست خوردند.

۵ آوریل ۲۰۰۱: دیوان عالی اسرائیل درخواست طرفداران فراملیتی حرم الشریف را مبنی بر دادن اجازه برای گرفتن جشن عید فصح در آنجا رد کرد. این دیوان اعلام کرد که چنین کاری به شورش فلسطینیان منجر می‌شود.

۱۵ آوریل ۲۰۰۱: اسرائیل به یک پایگاه هوایی سوریه در شرق لبنان حمله هوایی کرد. در پی این حمله سه سرباز سوری کشته شدند.

۲۴ آوریل ۲۰۰۱: مقامات اسرائیلی تمام راه‌های ورودی و خروجی کرانه باختری و نوار

غزه را بستند. این کار به منظور جلوگیری از حملات فلسطینیان در طول جشنهای استقلال صورت گرفت.

۲۸-۲۹ آوریل ۲۰۰۱: شیمون پرز مذاکره با مبارک را در رابطه با طرح صلح مشترک مصر - اردن آغاز کرد. در این طرحها پیشنهاد شد که اسرائیلیها و فلسطینیها باید آتشبس یکماهه‌ای را برقرار سازند و پس از آن گفتگوها در خصوص روند صلح را از سر گیرند. پرز در پایان مذاکرات اعلام کرد که محدودیتهای مرزی اراضی فلسطین برداشته شوند. ۳۰ آوریل ۲۰۰۱: پرز به منظور مذاکره در خصوص طرح صلح با کوفی عنان ملاقات، و پیشنهاد کرد که دوره آتش بس باید تا قبل از شروع مذاکرات تمدید شود و در روزهای بعد درباره طرحهای صلح مصر - اردن با بوش و کالین پاول وزیر خارجه امریکا تبادل نظر کرد.

۳ مه ۲۰۰۱: اسد به منظور مذاکره با مقامات رسمی دولت اسپانیا در رابطه با مشارکت اتحادیه اروپا در روند صلح خاورمیانه از آن کشور بازدید کرد. این بازدید، اولین ملاقات اسد از یک کشور غربی از زمان عهده دار شدن ریاست جمهوری است.

۶ مه ۲۰۰۱: ملک عبدالله و مبارک درباره طرح مشترک مذاکرات صلح خود به منظور پایان دادن به منازعه اعراب و اسرائیل با یکدیگر تبادل نظر کردند. هر دو کشور از اسرائیل خواستند که از سرزمینهای اشغالی مناطق خودگردان عقبنشینی کند و تمایل محدودیت بر ساخت و ساز در اراضی اشغالی و تجدید مذاکرات

صلح را خواستار شدند. روز بعد ملک عبدالله به منظور مذاکره با ژاک شراک رئیس‌جمهور و لیونل ژوسین نخست‌وزیر فرانسه درباره طرحها به آن کشور سفر کرد.

۱۰ مه ۲۰۰۱: نیروهای مسلح اسرائیل با موشک به ساختمانهای مراکز فرماندهی پلیس فلسطین و مرکز فرماندهی حماس در غزه حمله کردند.

۱۶ مه ۲۰۰۱: بالگردهای توپدار اسرائیلی به ساختمانهای نیروی امنیتی حمله کردند که به کشته شدن ۱۲ افسر پلیس فلسطینی منجر شد.

۱۶ مه ۲۰۰۱: محمود عباس دبیرکل ساف با کالین پاول وزیر خارجه امریکا ملاقات کرد. عباس طی مذاکرات درباره روند صلح از دولت امریکا خواست تا رسماً از یافته‌های بررسی و تحقیق میچل حمایت کند.

۱۶ مه ۲۰۰۱: بالگردهای توپدار اسرائیل، حملات دیگری را به ساختمانهای نیروی امنیتی فلسطین انجام دادند.

۱۸ مه ۲۰۰۱: پرز اعلام کرد که اسرائیل آماده متوقف سازی تصرف هرگونه زمین در اطراف سرزمینهای فلسطینی است.

۱۹ مه ۲۰۰۱: به دنبال یک بمبگذاری انتحاری در یک مرکز خرید در اسرائیل، که توسط مبارزان اسلامی صورت گرفت، اسرائیل شهرهای طولکرم و جنین را با راکت مورد حمله قرار داد که به زخمی شدن سه نفر منجر شد.

۲۱ مه ۲۰۰۱: اسرائیل با این تصور که جبلیا در خارج از شهر غزه کارخانه ساخت خمپاره فلسطینی‌هاست به آنجا حمله هوایی کرد. تانکهای اسرائیلی نیز به شهر قرره داخل شدند.

۲۲ مه ۲۰۰۱: گزارش تحقیق بین‌المللی درباره دلایل خشونت‌های اخیر اعراب و اسرائیل منتشر شد. در گزارش می‌چل تأکید شده بود که گسترش اسکان یهودیان مانع اصلی صلح است و توصیه کرد که این مشکل رفع شود. همچنین در این گزارش درخواست آتش‌بس فوری به منظور مذاکرات صلح مطرح شده بود. دولت اسرائیل در یک موضع تغییر سیاسی متوقف سازی برنامه اسکان یهودیان را نپذیرفت اما آتش‌بس یکجانبه را اعلام کرد.

۲۴ مه ۲۰۰۱: نیروی هوایی اسرائیل که هواپیمای سبک غیرنظامی لبنان را در نزدیکی شهر نتانیا مورد هدف قرار داد که به کشته شدن خلبان آن منجر شد. اسرائیل اعلام کرد که خلبان موفق نشده بود پاسخ اخطار را بدهد. لبنان نیروی هوایی اسرائیل را متهم کرد که خلبان آن هواپیما را مجبور کرده بود در حریم هوایی اسرائیل پرواز کند.

۲۵ مه ۲۰۰۱: شارون اظهار داشت که اسرائیل علی‌رغم حملات انتحاری، آتش‌بس یکجانبه خود را ظرف چند روز دیگر برقرار می‌کند.

۲۶ مه ۲۰۰۱: عرفات در نشست اضطراری وزیران خارجه سازمان کنفرانس اسلامی، شورای امنیت سازمان ملل را متهم کرد که در حمایت کافی از فلسطینیان ناموفق بوده است.

۲۷ مه ۲۰۰۱: دولت (اسرائیل) به دنبال نشستی با ویلیام برنیز فرستاده جدید امریکا به منطقه، پیشنهاد همکاری با فلسطینیان را مطرح کرد. همانطور که مذاکرات در حال برگزار شدن بود، جبهه خلق برای آزاد سازی فلسطین دو بمب را در بیت‌المقدس منفجر کرد.

۱ ژوئن ۲۰۰۱: در يك بمبگذاری انتحاري كه توسط يك فلسطيني در يك كلوپ شبانه واقع در تلاويو به وقوع پيوست، هيچده اسرئيلي كشته و بيش از صد نفر ديگر مجروح شدند. عرفات اين عمليات را محكوم، و از آتشبس فوري حمايت كرد. گروه هاي مسلح فلسطيني متعددي با اين درخواست مخالفت كردند.

۶ ژوئن ۲۰۰۱: حدود ۲۰/۰۰۰ ساكن اسرئيلي با تظاهرات در بيت المقدس از دولت خواستند كه به آتشبس يكجانبه خاتمه دهد.

۱۲ ژوئن ۲۰۰۱: دولت اسرئيل توافقنامه آتشبس با فلسطينيان را منعقد كرد. روز بعد برخي ملاقاتها با ميانجيجري جورج تنت، رئيس سازمان جاسوسي امريكا، برقرار شد. وزير دفاع اسرئيل اعلام كرد كه ممنوعيت آموشد در شهرهاي فلسطيني پايان خواهد يافت و نيروهاي مسلح عقبنشيني خواهند كرد.

۳۰-۱۴ ژوئن ۲۰۰۱: مقامات اردن يك هواپيماي خطوط هوايي قطر را كه حامل ابراهيم جوشه، فعال تبعيدي حماس بود در فرودگاه عمان توقيف كردند. ورود جوشه به اردن تكذيب شده بود و دستور بازگشت هواپيما بدون جوشه در آن پذيرفته نشد. اجازه ورود اين فعال فلسطيني به اردن داده شده بود. هواپيمايي قطر متعاقباً اعلام كرد كه به دليل رفتار دولت اردن در طول اين حادثه، عليه آن به اقدام قانوني دست خواهد زد.

۲۰-۱۹ ژوئن ۲۰۰۱: دولت اسرئيل به علت بمبگذاريهاي مستمر فلسطينيان عليه آن دولت، خواهان تجديد نظر در آتشبس شد؛ اما تصميم گرفته شد كه بر موضع خود باقي بماند.

۲۸ ژوئن ۲۰۰۱: فرستاده سازمان ملل به بیروت اعلام کرد که اسرائیل توافق کرد پروازهای نظامی بر فراز لبنان را متوقف سازد. اسرائیل متعاقباً این موضع را تکذیب کرد.

۲۹ ژوئن ۲۰۰۱: مبارزان حزب‌الله به مواضع اسرائیل در مزارع شبعا با خمپاره حمله کردند. ارتش اسرائیل در پی تلافی این کار به شهر کفرشوبا حمله کرد. یک هفته بعد، شورای امنیت سازمان ملل نگرانی خود را در رابطه با اوج‌گیری خشونت در منطقه ابراز کرد.

۱ جولای ۲۰۰۱: به دنبال حملات خمپاره‌ای حزب‌الله به مواضع اسرائیل، اسرائیل به یک ایستگاه رادار نظامی سوریه در لبنان حمله هوایی کرد که باعث زخمی شدن سه نفر گردید.

۲ جولای ۲۰۰۱: به دنبال حمله هوایی اسرائیل به اهداف حماس، که در پی آن سه فلسطینی کشته شدند، مبارزان اسلامی دو خودروی بمب‌گذاری شده را در شهر «یهود» نزدیک تل‌آویو منفجر کردند.

۴ جولای ۲۰۰۱: دولت اسرائیل به ارتش آن کشور اجازه داد تا زور و خشونت بیشتری علیه فلسطینیان اعمال کنند تا بطور کارآمد به آتش‌بس خاتمه دهند.

۱۰ جولای ۲۰۰۱: نیروهای امنیتی ۱۷ خانه فلسطینی را در نوار غزه تخریب کردند که باعث درگیری مسلحانه بین نیروهای امنیتی و فلسطینیان شد.

۱۱ جولای ۲۰۰۱: سازمان ملل پذیرفت که یک فیلم ویدئویی که در آن خودروها و یونیفورم‌های سازمان ملل بطور ساختگی و جعلی نشان داده شده بود و تصور می‌رفت که

حزب الله طی ربودن سربازان اسرائیلی در اکتبر سال ۲۰۰۰ آنها را مورد استفاده قرار داده است، توسط یکی از اعضای «نیروهای سازمان ملل در لبنان» آن فیلم ساخته شده است. کوفی عنان دستور داد که یک نسخه ویرایش شده آن را می‌توان به دولت اسرائیل نشان داد و دستور بررسی و تحقیق درباره دستکاری مدارک توسط سازمان ملل را صادر کرد.

۱۹ جولای ۲۰۰۱: مبارک اظهار داشت که وی باور ندارد در حالی که دولت فعلی اسرائیل در رأس قدرت است پیشرفت بیشتری در زمینه صلح صورت گیرد.

۲۹ جولای ۲۰۰۱: فلسطینیان تلاش می‌کردند تا مانع از قرار دادن یک سنگ بنای نمادین در حرم الشریف (کوه معبد) توسط گروهی از یهودیان موعده باور (مسیح باور) شوند. پلیس مسجد الاقصی را به محاصره خود در آورد تا به این درگیری پایان دهد که به مجروح شدن چندین فلسطینی و اسرائیلی منجر شد. فلسطینیان پس از مداخله احمد طیبی (سیاستمدار اسرائیلی عرب) پراکنده شدند.

۳۱ جولای ۲۰۰۱: ارتش اسرائیل به مرکز فرماندهی حماس در نابلس حمله کرد که طی آن دست کم هشت فلسطینی کشته شدند که در بین آنها دو تن از رهبران حماس دیده شدند که در بمبگذاری کلوپ شبانه ماه ژوئن در تل‌آویو دست داشتند. هشت فلسطینی نیز طی حوادث جداگانه، روز قبل کشته شدند.

۹ اگوست ۲۰۰۱: طی یک عملیات انتحاری که در رستورانی در مرکز بیت‌المقدس صورت گرفت، دست کم پانزده اسرائیلی به هلاکت رسیدند. حماس مسئولیت این حمله را به عهده گرفت.

۱۰ اگوست ۲۰۰۱: نیروهای امنیتی اسرائیل orient house را یعنی در واقع ساختمان مرکز فرماندهی حکومت خودگردان در شرق بیت‌المقدس به محاصره خود درآوردند و آنجا را تعطیل کردند. تعداد زیادی از دولتهای غربی این محاصره را به عنوان عملی تحریک‌کننده و غیر ضروری محکوم کردند.

۱۴ اگوست ۲۰۰۱: ارتش اسرائیل به تلافی عملیات انتحاری جهاد اسلامی در حيفا که باعث مجروح شدن ۲۱۰ اسرائیلی گردید، وارد شهر جنین (شهر تحت کنترل فلسطین) شد.

۲۷ اگوست ۲۰۰۱: ابوعلی مصطفی رهبر «جبهه

خلق برای آزادی فلسطین» را نیروهای امنیتی اسرائیل در شهر رام‌الله به قتل رساندند.

۹ سپتامبر ۲۰۰۱: به دنبال یکسری یورشهای ارتش اسرائیل به اراضی تحت کنترل فلسطینی‌ها، حماس و جهاد اسلامی یک سلسله بمبگذاری و حملات مسلحانه را انجام دادند. دولت اسرائیل اعلام محکومیت این حملات را توسط حکومت خودگردان فلسطین نپذیرفت.

۱۱-۱۷ سپتامبر ۲۰۰۱: نیروهای اسرائیل با غلبه بر مقاومت نیروهای امنیتی فلسطین به شهر جنین حمله، و تمام پایگاه‌های آنها را در آن شهر تخریب کردند. به دنبال افزایش ناآرامی فلسطینیان، حملات دیگری را اسرائیل به اراضی فلسطین انجام داد. شاورن ادعا کرد که عرفات معادل اسامه بن لادن اسلامگرای ناراضی است که گمان می‌رود مسئول حملات یازده سپتامبر است. (این حملات توجه جامعه بین‌المللی را از حوادث فلسطین دور کرده است.)

۱۷ سپتامبر ۲۰۰۱: عرفات از فلسطینیان خواست که به آتش‌بس احترام بگذارند. علی‌رغم

کاهش فعالیت‌های مسلحانه فلسطینیان، شاورن اجازه نداد که شیمون پرز با رئیس حکومت خودگردان ملاقات کند.

۲۶ سپتامبر ۲۰۰۱: پرز با عرفات ملاقات کرد و بر سر آتش‌بس توافق کردند هرچند پس از اینکه چریک‌های فلسطین به یک پاسگاه فرماندهی ارتش اسرائیل حمله کردند این آتش‌بس کمتر از یک روز دوام آورد. ارتش اسرائیل نیز در پاسخ به این حمله به شهر رفح حمله کرد.

۴ اکتبر ۲۰۰۱: بوش اعلام کرد که وی از ایجاد «یک دولت فلسطین کارآمد» حمایت می‌کند.

۸ اکتبر ۲۰۰۱: با آغاز عملیات نظامی آمریکا علیه اسامه بن لادن و رژیم طالبان در افغانستان نیروهای امنیتی فلسطین بطرز خشونت‌باری تظاهراتی دانشجویی در غزه را سرکوب کردند که چندین تظاهرکننده کشته شدند.

۱۷ اکتبر ۲۰۰۱: ره‌اوام زئوی، وزیر گردشگری اسرائیل و عضو حزب افراطی راست‌گرا در هتلی در بیت‌المقدس به قتل رسید. جبهه خلق برای آزادی فلسطین به تلافی قتل ابوعلی مصطفی مسئولیت این ترور را به عهده گرفت. شاورن با اشاره به حمله به آمریکا اعلام کرد که قتل زئوی به منزله «برج‌های دوقلوی اسرائیل» است و از حکومت خودگردان خواست که عاملان این قتل را دستگیر کند یا اینکه ریسک معرفی شدن به عنوان یک سازمان تروریستی را بپذیرد.

۱۸-۲۲ اکتبر ۲۰۰۱: ارتش اسرائیل به تعدادی از شهرک‌های تحت کنترل فلسطین حمله کرد

- که با مقاومت فلسطینیان روبه رو شد. تنها در بیت‌المقدس ۱۴ نفر کشته شدند.
- ۲۲ اکتبر ۲۰۰۱: وزارت خارجه امریکا از اسرائیل خواست نیروهای خود را از مناطق فلسطینی به عقب برد.
- ۲۸ اکتبر ۲۰۰۱: عقب‌نشینی ارتش اسرائیل از بیت‌جلا و بیت‌الحم اعلام شد. در این روز، چهار اسرائیل به دست جهاد اسلامی به هلاکت رسیدند.
- ۳ نوامبر ۲۰۰۱: محمود عباس رئیس‌امنیت نوار غزه در اعتراض به سیاست‌های عرفات در برخورد با تظاهرات کنندگان و کسانی را که اسرائیل به حمله علیه شهروندان خود متهم کرده است، استعفا خود را ارائه کرد. متعاقباً وی را متقاعد کردند که استعفای خود را پس گیرد.
- ۴ نوامبر ۲۰۰۱: اسرائیل اعلام کرد که در یورش به شهرهای فلسطین به اهداف خود دست یافته است و عقب‌نشینی مرحله‌ای آغاز می‌شود.
- ۵ نوامبر ۲۰۰۱: عرفات و پسرز رسماً با یکدیگر ملاقات کردند.
- ۱۹ نوامبر ۲۰۰۱: کالین پاول وزیر خارجه امریکا، انتصاب ژنرال (بازنشسته) آنتونی زین را به سمت فرستاده ایالات متحده در منطقه اعلام کرد. وی در سخنرانی خود بر حمایت امریکا از صلح پایدار در منطقه تأکید کرد و خواستار پایان یافتن فوری خشونت‌ها شد.
- ۲۳ نوامبر ۲۰۰۱: محمد عازنود، فرمانده ارشد نظامی حماس و دو نفر از محافظان وی در حمله موشکی اسرائیل کشته شدند. حماس تهدید به حملات تلافی‌جویانه کرد.

- ۲-۱ دسامبر ۲۰۰۱: عوامل حماس در عملیاتهای انتحاری در بیت المقدس و حیفاً جمعاً ۲۵ اسرائیلی را به هلاکت رساندند.
- ۳ دسامبر ۲۰۰۱: شارون اعلام کرد که وی تنها عرفات را مسئول به وجود آمدن جوّ خشونت می‌داند در این روز، نیروهای اسرائیلی حمله به زیر ساختارهای اراضی فلسطین و حکومت خودگردان را آغاز کردند. آنها ناوگان هلیکوپتری و تعدادی از انبارهای سوخت عرفات را بمباران و منهدم، و باندهای فرودگاه غزه را غیرقابل استفاده کردند (از کار انداختند). عرفات که به منظور خودداری از حمله به غزه به رام‌الله رفته بود در آنجا کاملاً منزوی شده بود. ارتش اسرائیل اعلام کرد تا زمانی که فعالانی که نام آنها در لیست کسانی است که با حمله‌کنندگان به مناطق اسرائیل در ارتباط بوده‌اند بازداشت نشوند به عرفات اجازه ترک رام‌الله را نخواهد داد.
- ۶ دسامبر ۲۰۰۱: احمد ماهر وزیر امور خارجه مصر به اسرائیل سفر کرد تا درباره موضوع پایان دادن به انزوای عرفات در رام‌الله، مذاکره کند که البته ناموفق بود.
- ۱۱ دسامبر ۲۰۰۱: یک کاروان از ساکنان کرانه باختری در کمین مردان مسلح فلسطین گرفتار شدند که ده تن از آنها کشته شدند. گفته می‌شود که این مردان مسلح با جنبش فتح عرفات مرتبط بوده‌اند. در هفته گذشته نیروهای امنیتی فلسطین ۱۰۰ تن از نظامیان اسلامگرا را بازداشت کردند هرچند برخی از کسانی که نام آنها در لیست اسرائیل بود بازداشت نشده بودند یا آزاد شدند. اسرائیل و آمریکا اقدام نیروهای امنیتی فلسطین را

ناکافی قلمداد کردند ارتش اسرائیل حمله به اراضی فلسطین را از سر گرفت.

۲۲ دسامبر ۲۰۰۱: شارون عرفات را «بی‌ارتباط» با روند صلح نامید و مجدداً وی را مسئول مستقیم عملیات افراط‌گرایان اسلامی برشمرد.

۱۳ دسامبر ۲۰۰۱: امریکا پیشنویس قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل را مبنی بر محکوم کردن تمام خشونت‌ها در منازعه اسرائیل و فلسطین وتو، و اعلام کرد که این متن انزوای اسرائیل را در پی دارد.

۱۶ دسامبر ۲۰۰۱: عرفات با محکوم کردن حملات انتحاری و دستور بستن تعدادی از سازمان‌های مرتبط با اسلام‌گرایان، خواستار «توقف کامل فعالیت‌های نظامی» شد. حماس و جهاد اسلامی با اعلام اینکه این کار نوعی باج‌دهی به اسرائیل است این سخنرانی را محکوم کردند؛ هرچند گزارش شد که آنها توافق کرده‌اند عملیات مسلحانه در داخل اسرائیل را به حالت تعلیق درآورند.

۲۴ دسامبر ۲۰۰۱: نیروهای اسرائیلی، رهایی عرفات را از رام‌الله نپذیرفتند به این منظور که ممکن است وی برای جشن‌های کریسمس به بیت‌لحم سفر کند.

۳۰ دسامبر ۲۰۰۱: یورش ارتش اسرائیل به غزه به کشته شدن شش فلسطینی منجر شد.

یادداشتها

- 1- Exodus.
- 2- Transjordan.
- 3- Gount folke Bernadotte.
- 4- Israeli Defence force (IDF).
- 5- Negev.
- 6- Mapai.

- 7- Kneset.
- 8- Development Authority.
- 9- Scorpion.
- 10- Mixed Armistice commission.
- 11- Bat Galim.
- 12- Moshe sharett.

